

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 1 & 16 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

32 ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀθήναι—Παρίσιον, 16 Μαρτίου 1924

ΑΡΙΘ. 6 [54]

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δραχμ. 60.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΝ ΓΕΝΕΙ	Φρ. Γαλ. 60.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Δολλάρ. 10.—
ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ	Λέι 400.—
ΑΙΓΥΠΤΟΥ	Γρόσια διατημ. 80.—

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΔΑΥΡΑΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ
ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ
ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
ΝΕΙΛΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΚΑΣΣΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΩΚΙΤΗΣ
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΤΙΝΑ Γ. ΠΑΠΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΙΛΑΚΟΣ — NOIR

ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Β. Ε. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗΣ
ALEXANDRE MERCEREAU
F. de JOANNIS

FLORIAN—PARMENTIER
YVANOË RAMBOSSON
CAROL—BÉRARD

RENÉ ALLENDY

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν . . . . . δραχ. 3

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν . . . . . fr. 3

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ“

32.— ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32.— ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

Τὴν παρακολούθησιν καὶ διεξαγωγὴν πάσης φύσεως ἐν γένει διοικητικῶν ὑποθέσεων παρ' ἅπασιν τοῖς Ὑπουργείοις καὶ ταῖς ἄλλαις Δημοσίαις καὶ Δημοτικαῖς ὑπηρεσίαις ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

Τὴν ταχέαν καὶ εἰλικρινῆ διεκπεραίωσιν διαφόρων ὑποθέσεων:

Φορολογικῶν - Κτηματικῶν - Μεταλλείων | Ἐπιστροφῶν χρημάτων - Ἐκδοσὶν Ἀ-
καδηρονομικῶν - Ἐπιτάξεων - Τελωνειακῶν | δεῖων - Ἐκδοσὶν Διαβατηρίων
κ. λ. π. κ. λ. π.

Ἐν γένει δὲ τὴν διεξαγωγὴν καὶ παρακολούθησιν πάσης αἰτήσεως ὑποβαλλομένης πρὸς πᾶσαν δημοσίαν Ἀρχήν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΔΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ:

Τὴν διεξαγωγὴν καὶ παρακολούθησιν ὑποθέσεων παρὰ ταῖς διαφόροις ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Τραπεζαῖς, Τραπεζιτικαῖς καὶ Χρηματιοτικαῖς Γραφεῖσι, ὡς καὶ τὴν παροχὴν πάσης σχετικῆς πληροφορίας, ὡς κληρώσεων ὁμολογιῶν, ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως μετοχῶν καὶ διαφόρων τίτλων, ἀφίξεως ἐπιταγῶν, φορτωτικῶν κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΥΝΤΟΜΟΙ

* Ἀποσαὶ αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται εἰς τὴν Διεύθυνσιν: «Παντογνώστου».

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

(ΠΑΛΗΟΥ)

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐκάστην Δευτέραν.

Ἀτμ. «ΙΣΜΗΝΗ» 8 μ. μ. διὰ Σύρον, Τήνον, Ἄνδρον, Κόρθιον.

Ἐκάστην Τρίτην.

Ἀτμ. «ΧΙΟΣ» καὶ «ΣΠΕΤΣΑΙ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Θεσ/νίκη, Ἀγ. Ὄρος, Καβάλλαν, Δεδεαγάτς, Κάστρο (Δήμου), Μιτυλήνην, Χίον, Πειραιᾶ.

Ἐκάστην Τετάρτην.

Ἀτμ. «ΠΕΛΟΨ» καὶ «ΑΡΓΟΛΙΣ» ἐναλλάξ 5 μ. μ. διὰ Χίον, Μιτυλήνην, Δεδεαγάτς, Καβάλλαν, Ἀγ. Ὄρος, Θεσ/νίκη, Βόλον, Χαλκίδα, Πειραιᾶ. — Ἀτμ. «ΠΗΝΕΙΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Ληξούριον, Ἀργοστόλιον.

Τετάρτην κατὰ δεκαπενθήμερον.

Ἀτμ. «ΑΔΡΙΑΤΙΚΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Χίον, Καρλόδασι, Βαθύ, Λέρον, Κάλυμνον, Κῶ, Νίσυρον, Σύμην, Ρόδον, Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐκάστην Πέμπτην.

Ἀτμ. «ΙΣΜΗΝΗ» 10 π. μ. διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρινδῆσιον. — Ἀτμ. «ΠΕΛΟΨ» καὶ «ΑΡΓΟΛΙΣ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Μονεμβασίαν, Βάτικα, Ἀγ. Πελαγίαν, Γύθειον, Πορτοκάγιο, Γερολιμένα, Μέζαπον, Σελινότασιν, Καρδαμύλην, Καλάμας. — Ἀτμ. «ΧΙΟΣ» καὶ «ΣΠΕΤΣΑΙ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Χανιά, Ρέθυμνον, Ἡράκλειον.

Ἐκαστον Σάββατον.

Ἀτμ. «ΔΑΦΝΗ» καὶ «ΕΛΣΗ» ἐναλλάξ μεσημέριαν κατ' εὐθείαν Ἡράκλειον, Ἀλεξάνδρειαν. — Ἀτμ. «ΔΑΦΝΗ» καὶ «ΕΛΣΗ» ἐναλλάξ 5 μ. μ. διὰ Χίον, Μιτυλήνην, Δεδεαγάτς, Καβάλλαν, Ἀγ. Ὄρος, Θεσσαλονίκη, Βόλον, Χαλκίδα, Πειραιᾶ. — Ἀτμ. «ΠΗΝΕΙΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Θεσσαλονίκη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

Ἐν Ἀθήναις: Σταδίου 64 Α, τηλ. 2—61. Γενικὸν Πρακτορεῖον, Κούκ, Γκιόλμαν, Ἀμερικαν Ἐξπρές, Δέδε.

Ἐν Πειραιεῖ: Πλατεῖα Καραϊσκάκη, Ἀκτὴ Τζελέπη τηλ. 25, 1—62, 1—68. Παράρτημα Γενικοῦ Πρακτορείου, Γραφεῖον Μάρκου Βολίκα.

ΠΑΝΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 1 & 16 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : 32 ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀθήναι—Παρίσιον, 16 Μαρτίου 1924

ΑΡΙΘ. 6 [54]

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Β. Ε. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗ. — Τζούμπαλανδ καὶ Δωδεκάνησα. — Αἱ Ἑλλήν. σχέσεις. — Αἱ Γερμαν. ἀποζημιώσεις. — Αἱ Ἀγγλο—γαλλικαὶ σχέσεις.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ. — Ἀσέμνα δημοσιεύματα. — Ἀσχημίαι πρωτεύουσας. — Ἐν ὑπέροχον βιβλίον. — Λογοτεχνικοὶ διαγωνισμοί.

† Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗ. — Ὁ Μάρτης.
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ. — Ἡ ἐμφάνισις τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς Γῆς.

— Τὸ Σόμπαν ἀποτελέσμα κινήσεως. — Ἡ κίνησις εἶναι λογικῆς ἢ αὐτομάτου ιδιότητος καὶ μορφῆς; — Τὰ ἐξαγόμενα τῶν πειραμάτων ἢ φαινομένων. — (Μετ' εἰκόνων).

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ «ΜΙΧΑΛΙΝΟΣ». — Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1923

VESPER. — Μετὰ τὸ γλέντι. — Γεγονότα λυπηρά. — Φαραώ.

ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ. — Ἀφῆγγαρη Νυχτιά. — (Ποίημα).

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗ. — Εἴμαστ' ἐμεῖς....

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ. — Μαμφρέδος.

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΝΑΠΟΣΤΟΛΟΥ. — Ἡ Ἀμαρτωλὴ (Δραματικὸν Ἐπεισόδιον).

ΕΙΡΗΝΗΣ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. — Ἡ Μόδα.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ. — Ὁ Σκύλλος (Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα ἐποχῆς 1876—1878).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΖΟΥΜΠΑΛΑΝΔ ΚΑΙ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ. — ΑΙ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ. — ΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ. — ΑΙ ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 5 Μαρτίου.

Ἡ ἀνακίνησις τοῦ ζητήματος τοῦ Τζούμπαλανδ ἐθεσε πάλιν ὑπὸ συζήτησιν τὸ πρόβλημα τῶν ἀγγλοϊταλικῶν

σχέσεων. Διὰ τὰ περιορισθῶμεν εἰς τὸ πλέον πρόσφατον σημεῖον τοῦ δλου ζητήματος, σημειώνομεν ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων τῆς 25 Φεβρουαρίου ἐ.ε., ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μάκ Δόναλτ ἐδήλωσεν, ἀπαντῶν εἰς σχετικὰς ἐπερωτήσεις βουλευτῶν, τὰ ἀκόλουθα:

— Ὅταν, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1920, διεξήχθησαν εἰς τὸ Λονδίνον αἱ σχετικαὶ ἀγγλοϊταλικά συζητήσεις, ὁ Ἄγγλος πληρεξούσιος κ. Μίλνερ πρόεβη εἰς ἔγγραφο ἐπιφύλαξιν, καθ' ἣν ἡ ἑδαφικὴ παραχώρησις τῆς ἀποικίας τοῦ Τζούμπαλανδ (ἐγγὺς τῶν Ἀβυσσηνιακῶν συνόρων) εἰς τὴν Ἰταλίαν, θὰ ἐσχετίζετο μετὰ τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων ἅτινα ἦσαν τότε ἐκκρεμῆ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης. Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ τὸ Δωδεκανησιακόν, διὰ τὸ ὅποιον, τότε, ἡ Ἰταλία (ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι ὑποστηρίζει σήμερον) παρεδέχθη ὅτι ἐνδιέφερε ὄχι μόνον αὐτὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ τρίτους. Ἰδοὺ διατὶ σήμερον — ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μάκ Δόναλτ—συνδέονται τὰ δύο ταῦτα ζητήματα.

Ὁ ἑλληνικὸς χαρακτήρ τῶν Δωδεκανήσων εἶναι ἀναμφισβήτητος καὶ ἐφ' ὅσον μένου χωρισμένα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ γαλήνευσις ἐν τῇ Ἀνατολῇ, διὰ τὴν ὅποιαν τόσοσιν ζωηρῶς ἐνδιαφέρεται ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις.

Ταῦτοχρόνως σχεδὸν μετὰ τὰς ὡς ἄνω δηλώσεις, ὁ διπλωματικὸς ἀρθρογράφος τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» τοῦ Λονδίνου κ. Τζιρῶθερ, ἔγραψεν ὅτι οἱ μετριοπαθεῖς Ἰταλικοὶ κύκλοι ἀντιμετωπίζουν ἄσπιν τοῦ Δωδεκανησιακοῦ ζητήματος δι' ἀπ' εὐθείας συνεννοήσεων μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας κρατούσης μόνον τὰς νήσους Ρόδον καὶ Ἀστυπάλαιαν.

Ἡ πληροφορία τοῦ διακεκριμένου Ἄγγλου συναδέλφου φαίνεται ἀκριβῆς ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον μόνον μέρος τῆς. Πράγματι, οἰμετριοπαθεῖς Ἴταλοί μεταξὺ τῶν ὁποίων, ὡς καὶ ἄλλοτε ἀνέπτυξα, ἔρχεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μουσσολίνι—ἐξεδήλωσαν διαθέσεις ὅπως ἔλθουν εἰς ἀπ' εὐθείας συνεννήσεις μετὰ τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ Δωδεκανησιακοῦ ζητήματος, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅμως οὐδεμία ἐνδείξις ὑπάρχει τοῦ ὅτι ἡ Ἰταλία εἶναι πράγματι διατεθειμένη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς νήσους πλὴν τῆς Ρόδου καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας. Ἡ ὑπάρχουσα ἐνδείξις εἶναι ὅτι ἡ «τουρκόφιλος ἑλληνοφοβία» ἣς ἀναμφισβητήτως παρετηρήθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Ἰταλίᾳ, ἤρχισεν ἐπ' ἐσχάτων νὰ εξαλείφεται, ἂν ὅχι δι' ἄλλο, τοῦλάχιστον διότι δὲν ὑπάρχουν πλέον ἐπιχειρήματα ἱκανὰ νὰ τὴν τροφοδοτήσουν καὶ νὰ τὴν ἐνισχύσουν, κατόπιν τῆς στάσεως τὴν ὁποίαν δεικνύει σήμερον ἡ Τουρκία ἐναντίον τῶν Εὐρωπαίων ἐν γένει. Ὁ κ. Μουσσολίνι, ἐξ ἄλλου κανονίσας ἤδη ὀριστικῶς τὰς μετὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας σχέσεις, φαίνεται διατεθειμένος νὰ διακανονίσῃ ἐξ ἴσου ὀριστικῶς καὶ τὰς μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἱκανοποίησίν μας διότι αἱ Ἰταλικαὶ ἐφημερίδες (σημειώνομεν ἰδιαίτερον τὴν «Στάμπα» τοῦ Τουρίνου, χρονολογίας 27 Φεβρουαρίου ἐ.ε.) ἀρχίζουν—ἐπὶ τέλους!—ν' ἀναγνωρίζουν ὡς ὀρθὸν ὅ,τι ἐκούρασθημεν ἐπὶ τόσα ἔτη ἐπαναλαμβάνοντες, ὅτι δηλαδὴ (μεταφράζω ἐπὶ λέξει ἀπὸ τὴν «Στάμπα») «τὰ συμφέροντα τῶν δύο Μεσογειακῶν χωρῶν (Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας) οὐδεμίαν ἀναγκαίαν ἀντίθεσιν ἔχουν μετὰ τῶν, ἐνῶ τοῦναντίον θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχουν πλεονα τοῦ ἐνὸς σημεῖα ἐπαφῆς.» Δὲν μένει παρὰ νὰ εὐχηθῶμεν νὰ δείξῃ καὶ ἡ Ἰταλία καλὴν διάθεσιν—ὅπως ἀναμφισβητήτως ἔδειξεν ἡ Ἑλλάς—οὕτως ὥστε χάρις εἰς τὰ τὰ ὑπάρχοντα σημεῖα ἐπαφῆς νὰ ἐπέλθῃ ἡ ὀριστικὴ λύσις τοῦ μόνου ἐκκρεμοῦς ἑλληνοἰταλικοῦ ζητήματος.

Τὸ διεθνὲς δάνειον τὸ ὁποῖον γίνεται σκέψις νὰ ἐκδοθῇ διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν γερμανικῶν ἀποζημιώσεων καὶ οὕτως ἐγγύησιν πρόκειται νὰ ἀποτελέσῃ τὸ δίκτυον τῶν γερμανικῶν σιδηροδρόμων, ἐπρόκειτο, κατὰ τὰς ἀρχικὰς πληροφορίας, ν' ἀνέλθῃ εἰς δέκα δισεκατομμύρια χρυσῶν μάρκων. Κατόπιν τὸ ποσὸν ἠλαττώθη εἰς τρία δισεκατομμύρια καὶ αἱ τελευταῖαι πληροφορίες τὸ φέρουν εἰς ἓνα δισεκατ. καὶ 200 ἑκατομμύρια χρυσῶν μάρκων. Ἐπειδὴ ἡ μόνη εὐρωπαϊκὴ χρηματαγορὰ εἰς ἣν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη διαπραγματεύσεις δανείου εἶναι ἡ τοῦ Λονδίνου, αἱ ἀγγλικά ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται διὰ μακρῶν μὲ τὸ ὑπὸ πρότασιν δάνειον. Οὕτως ὁ «Παρατηρητῆς» ἐσημείωνε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὅτι τὰ χρήματα πρόκειται νὰ δανεισθῶν οὐσιαστικῶς εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ Βερολίνον θὰ περάσουν ἀπλῶς διὰ νὰ καταλήξουν εἰς Παρισίους, δεδομένου ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν κυρίως ὀφείλει τὰς ἀποζημιώσεις ἡ Γερμανία. Ἄλλ' ἡ Γαλλία χρεωστῆ ἤδη ἀρκετὰ δισεκατομμύρια εἰς τὴν Μεγ. Βρετ.

τανίαν. Διὰ ποῖον λόγον—ἔρωτᾷ ὁ ἀρθρογράφος τοῦ «Παρατηρητοῦ»—νὰ δανείσουν οἱ Ἄγγλοι κεφαλαιοῦχοι καὶ ἄλλα;

Οἱ «Τάϊμς» φρονοῦν, ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου. ὅτι ἡ Ἄγγλια δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ νέα οἰκονομικὰ βάρη, ἐκτὸς ἂν λάβῃ ἀνταλλάγματα. Περὶ ποίου ὅμως εἴδους ἀνταλλαγμάτων πρόκειται; Τὸ μέγα ὄργανον τῆς «Σίτυ» δὲν τὰ καθορίζει. Περιορίζεται μόνον νὰ τόνισῃ ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ πλήρες χρεωστάσιον εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Οὐεστμίνστερ» ζητεῖ ὅπως, πρὸ πάσης συζητήσεως, ἐκκενωθῇ ἡ Ρούρ καὶ ἐπιστραφῶν εἰς τοὺς Γερμανοὺς οἱ σιδηροδρόμοι τοῦ ὀπίουτος κρατοῦν σήμερον ὡς ἐνέχυρον οἱ Γαλλο-Βέλγοι. Τὰ «Ἡμερήσια Χρονικά» δέχονται νὰ διατεθῇ ἐκ τοῦ δανείου ποσὸν 1.200 ἑκατομμυρίων χρυσῶν μάρκων ὡς ἀποζημιώσεις Γερμανικῆ πρὸς τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τὸν ἔρον νὰ ἐπιφέρῃ ἡ τελευταία αὕτη ἰσοζύγιον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς καὶ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν Ἄγγλιαν χρέος τῆς. Ὅλοι σχεδὸν αἱ ἀγγλικά ἐφημερίδες ἔρωτουν—ἡ καθεμία μὲ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν τῆς ὕψος—τί ἔχει νὰ κερδίσῃ ἡ Ἄγγλια ἀπὸ τὴν αὕτην τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἀπαντοῦν μόναι τῶν ὅτι μόνον εἰς κόπον θὰ ὑποβληθῇ, θὰ φροντίσῃ δηλαδὴ νὰ εὐρεθῶν χρήματα διὰ νὰ λάβῃ τὰς ἀποζημιώσεις τῆς ἡ Γαλλία.

Ὁ κ. Μὰκ Δόναλτ, ἐν τῷ μεταξὺ, δὲν παύει ἐπιδεικνύων τὴν ἀγαθὴν του διάθεσιν πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἀγγλογαλλικῶν παρεξηγήσεων καὶ εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ἄγγλου πρωθυπουργοῦ ἀποδοκιμασία, ἐν τὸς τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ὡς ἐκφραστῆντος ὑπὲρ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιών.

Β. Ε. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗΣ

**ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ
ΕΝ Τῷ "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤῆ",**

1. Ἐμπορικαί, Τραπεζιτικαὶ καὶ λοιπαὶ ἀγγελίαι.

Δι' ὀλόκληρον σελίδα ἐφ' ἅταιξ	Δρ. 250.—
ἡμίσειαν	140.—
1/4	80.—
1/8	45.—
1/16	25.—

2. Διάφοροι ἀγγελίαι κλπ.

Ἰσολογισμοὶ Τραπεζῶν καὶ Ἐταιριῶν	Δρ. 750.—
Διάφοροι δημοσιεύσεις, ὁ στίχος	3—5
Κοινωνικά ἐν γένει κατ' ἀποκοπὴν	20.—
Ἀγγελίαι γάμων καὶ βαπτίσεων μὲ ἰδιαίτ. τίτλον	35.—

3. Δημοσιεύσεις ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.
Διὰ τὰς ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δημοσιεύσεις λόγῳ τῆς ὑφισταμένης συναλλαγματικῆς διαφορᾶς αἱ τιμαὶ τοῦ παρόντος τιμολογίου διπλασιάζονται.
ΣΗΜ. 1) Πᾶσα καταχώρησις προπληρώνεται.
2) Ἡ καταμέτρησις τοῦ χώρου τῶν δημοσιεύσεων γίνεται διὰ τοῦ κοῖνου εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας στιχομετρου τῶν 9 στιγμῶν.
3) Τοῦ παρόντος τιμολογίου οὐδεμία ἐξαίρεσις γίνεται.

ΑΣΕΜΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλοῦ ὄφειλον νὰ πράξουν ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ των ὅ τε κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ ἡ Ἀστυνομία, ἔσπευσε νὰ ἐμποδίσῃ δι' ἐγκυκλίου τοῦ ὁ Μακαρ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὑπὸ τύπον θερμῆς ἐκκλήσεως πρὸς τὴν Εἰσαγγελικὴν Ἀρχὴν καὶ πατρικῆς παραινέσεως πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Χριστιανικὴν κοινωσίαν.

Ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου, καὶ δὴ ἀπὸ τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς καὶ ἐντεθεὶν εὐρισκόμεθα ἐνῆπιον μιᾶς φρικαλέας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἠθικῆς ἐκλύσεως καὶ διαφθορᾶς. Οὐ μόνον οἱ κοινωνικοὶ δεσμοὶ ἐχαλαρώθησαν, μέχρι σημείου νὰ παριστάμεθα καθ' ἐκάστην μάρτυρες ποικίλων κοινωνικῶν τραγηδιῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οἰκογενεϊκοὶ τοιοῦτοι, οἱ τόσον ἄλλοτε ἀγνοὶ καὶ ἱεροί, τὸ καύχημα καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἡ ἠθικὴ αὕτη ἐκκλυσίς ἄλλοθεν ἤρχισεν τὸ πρῶτον. Ἡ ἱερά τοῦ θεάτρου ἀποστολὴ πρὸ πολλοῦ ἤρχισεν παραγνωριζομένη, ἡ σεπτῇ θυμῆλθι δαθμηδὸν μετεβάλλετο εἰς βωμὸν ἀσέμων ἀφιερωμάτων βραχέιας. Καὶ ἀπὸ τοῦ θεάτρου ἡ ἀκολασία μετεδόθη βαθμηδὸν καὶ εἰς τὸν περιόδικὸν τύπον, ὅστις παρῆεν ἐκάστοτε ὑπὸ τύπον εὐθυμογραφικῶν ἢ σατυρικῶν ἀναγνωσμάτων ποικίλης ἀκολασίας ὀργιαστικὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα σήμερον κατήντησαν ἡ μοναδικὴ πνευματικὴ τροφή τῆς οὕτως ἐκφυλιζομένης νέας γενεᾶς. Ἀποφεύγομεν ν' ἀναγράψωμεν τὰ τόσον ἄλλως τε γνωστὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τίτλους τῶν σκανδαλιστικῶν καὶ ὀλεθρίων τούτων περιόδικῶν, τὰ ὁποῖα εἰσεχώρησαν καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν ἐστίων σεβαστῶν οἰκῶν καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν μαθητικῶν ἐδράνων. Ἀποφεύγομεν ὡσαύτως ν' ἀναφέρωμεν τοὺς τίτλους τῶν πολυωνύμων ἐκεῖνων βιβλιαρίων, τὰ ὁποῖα φιγουράρουν ἀναιδῶς εἰς τὰς προθήκας βιβλιοπωλείων καὶ περιπτέρων μὲ τὴν γαργαλιστικὴν διαφήμισιν τοῦ «ἀκαταλλήλου διὰ δεσποινίδας».

Ἡ πρωτοφανὴς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἀναίσχυτος αὕτη προπαγάνδα τῆς ἀνηθικότητος θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ἀληθῶς ὑποκείμενον μακρᾶς κοινωνικῆς μελέτης.

Ἡμεῖς περιοριζόμενοι εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἐπιπροσέτιον ἐκθύμως τὴν σθεναρὰν χειρονομίαν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου. Τὸ πρόγραμμα τοῦ «Παντογνώστου» ἄλλως τε δὲν εἶναι ἀλλότριον καὶ ξένον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ μητροπολιτικοῦ ὑπομνήματος, ὅπερ τόσον ἀγωνιωδῶς ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβασιν τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, πρὸς περιφρούρησιν τῆς ὑποστάσεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀπὸ τῆς πνευματικῆς δηλητηριάσεως διὰ τῆς παρεμποδίσσεως τῆς κυκλοφορίας τῶν ὡς ἄνω βδελυρῶν ἀσχημιῶν καὶ ἀνηθικότητων.

ΑΣΧΗΜΙΑΙ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἀποτελεῖ τὴν ὀδυνηροτέραν ἀσχημίαν τῆς κλεινῆς μας Πρωτεύουσος τὸ φαινόμενον τῆς εἰς τὸ μέγιστον πολυπλασιασθείσης ἐπαιτείας καὶ ἰδίως εἰς τὰ κέντρα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα καταφεύγει ὁ κόσμος διὰ νὰ εὕρῃ ὀλίγας στιγμὰς ἀναψυχῆς. Ἄν τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐπεβλήθη ἐκ τοῦ συρμοῦ ὡς μία ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ... Φαραῶ καὶ εἴμεθα ὡς ἐκ τούτου ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποκύψωμεν, ἀ; μεριμνήσων τούλάχιστον οἱ ἀρμόδιοι, οἱ ὁποῖοι ἀγρὸν ἀγοράζουσιν διὰ τοὺς ἐλθοντας φορολογουμένους ὑπηκόους των, νὰ καλύψων τὴν ἀσχημίαν ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ξένου ταξιδευόντος κόσμου, ὁ ὁποῖος ἀνερχόμενος τὸν σταθμὸν τοῦ Ἡλεκτρικοῦ παρὰ τὴν Ὀμόνοϊαν, εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος ὀλοκλήρου συντάγματος ἐπαιτῶν, χωλῶν, τυφλῶν, ἀρρώστων καὶ λοιπῶν ἀναπήρων ἀγρίως ἐνάντιον τοῦ ἐπιτιθεμένων, καὶ σχηματίζει ἐκ πρώτης ἀντιλήψεως τὴν γνώμη, ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἶναι πόλις Κραβαριτῶν καὶ τόπος ἀτελευτήτου Δυστυχίας.

ΕΝ ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Συχνὰ μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς βιβλίου ἢ ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴν μελέτην τῶν γραμμῶν ἐνὸς καλλιτεχνήματος, νὰ δοκιμάσωμεν ἀνωτέρας ψυχικὰς ἀπολαύσεις καὶ νὰ αἰσθανθῶμεν μέσα μας κάποια ἀληθινὴν ἱκανοποίησιν.

Τὰ συναισθητά αὐτά, σχετικὰ πάντοτε πρὸς τὴν δύνάμιν τοῦ δημιουργικοῦ των κέντρου, ἐλάβομεν τὴν ἀφορμὴν νὰ δοκιμάσωμεν τελευταίως, χάρις εἰς βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε πρὸ ὀλίγου χρόνου, «τιμῆς ἐνεσθεν» διότι οὕτως ἠθέλησεν ὁ ὑπέροχος συγγραφεὺς του.

Πρόκειται περὶ τοῦ βιβλίου «Πέτρου Στ. Λυκούδη—Γενεαλογία—Βιογραφία—Ἔργα». Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἀνάλυσιν ἢ κριτικὴν τοῦ ἔργου, ὅπερ εἶναι ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ζοῦν μέσα μας καὶ δταν ἀπαξ μελετηθῶν μόνον.

Ἡ ἐκπλήρωσις μιᾶς ἱερᾶς ἐπιθυμίας, μιᾶς υπερτάτης ἐντολῆς θνήσκοντος ἀδελφοῦ, εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ μόνη ἀρχή, ἣτις ὤθησε σεβαστὸν πρεσβύτερον νὰ φέρῃ εἰς φῶς γεγονότα ζωντανὰ πρὶν ἢ ἀκόμη σκεπάσῃ τὴν ἐποχὴν των ἡ κόνις τῆς λήθης καὶ νὰ ἀμυνθῇ δημοσίᾳ ἐπὶ τῇ θάσει ἐγκύρων στοιχείων, «πρὸς ἀναστύλωσιν τῆς Ἀληθείας, πρὸς ἀνάρθρωσιν τοῦ Δικαίου».

Καὶ θὰ φανῇ κάπως περίεργον, πῶς εἶναι δυνατὸν ζήτημα στρατιωτικῆς φύσεως, τεχνικῆς μάλιστα, νὰ γεννήσῃ τοιαῦτα συναισθητά.

Τοῦτο συμβαίνει διότι ἕνας χαρακτήρ ζῆ ἐντὸς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτὸς ἔχει τὴν δύνάμιν νὰ γενᾷ συγκινήσεις, διότι εἶναι ἀνωτέρας ἠθικῆς.

Διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, ὁ στρατηγὸς Λυκούδης ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ, ὅπως εἰς τὰς καλλιτέρας στιγμὰς τῆς πνευματικῆς ἀκτινοβολίας. Εἰς

τούς κύκλους τῶν στενῶν οἰκογενειακῶν του φίλων, ὁ μέγας ἠθικός χαρακτήρ του κατέχει πάντοτε τὴν ἰδιόζουσαν θέσιν του. Ἐίναι ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀρέσκονται ν' ἀντλοῦν διδάγματα ἀπὸ τούς παλαιούς εὐγενεῖς ἰδεολόγους.

Ἐἰς τὴν τρίτην αὐτὴν κατηγορίαν, ἡ βιογραφία καὶ τὰ ἔργα τοῦ Πέτρου Λυκούδη θὰ ἔχουν τὴν γονιμωτέραν των ἐπίδρασιν.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ὁ «Παντογνώστης», ἐπιθυμῶν νὰ προσδώσῃ νέαν ὄθησιν εἰς τὴν παρ' ἡμῶν λογοτεχνικὴν κίνησιν, πρὸς δὲ νὰ φέρῃ εἰς φῶς λαμπρόντα λογοτεχνικά καὶ καλλιτεχνικά τάλαντα, προτίθεται ἐντὸς τοῦ ἔτους νὰ προκηρύξῃ μεγάλους Λογοτεχνικούς Διαγωνισμούς, διὰ λυρικὴν ποίησιν, διήγημα καὶ μονόπρακτον σκηρικὸν ἔργον.

Τὰ ἔργα τὰ ὅποια θὰ ὑποβληθοῦν εἰς τούς Διαγωνισμούς τούτους, ὧν οἱ ὅροι θέλουσι δημοσιεῦθῃ προσεχῶς, θὰ τεθῶσιν ἀνωνόμως ὑπὸ τὴν κρίσιν Ἀγωνοδίκου Ἐπιτροπείας ἐκ διαπρεπῶν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀνδρῶν ἢ δὲ ἀπονομῇ τοῦ γέρατος μετὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς σχετικῆς εἰσηγήσεως θὰ γίνουσι δημοσίᾳ.

Προκαταβολικῶς πληροφοροῦμεν πάντας τούς γράφοντας ὅτι οὐδεὶς ἀπολύτως περιορισμὸς ἢ προσόντα θὰ τεθῶσι πρὸς τούς ἐνδιαφερομένους.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

Ο ΜΑΡΤΗΣ

Τὸν Μάρτην, τὰ κλωσμάτια ἐκεῖνα τὰ πορφυρᾶ καὶ χρυσαῖ ἢ κίτρινα τὰ περιδενόμενα περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τῶν παιδιῶν κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον, διὰ νὰ μὴ τὰ μαυρίσῃ ὁ ἥλιος, γνωρίζετε πάντες καὶ δὲν ὑπάρχει τις ἐξ ὑμῶν ἀναμφιβόλως, τὸν ὅποιον νὰ μὴ ἐξήγησεν ἢ μητρικὴ πρόνοια νὰ προφυλάξῃ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τοῦ ἡλίου.

Τοιαῦτα κλωσμάτια περιέδενον αἱ μητέρες εἰς τὰς χεῖρας τῶν τέκνων των κατὰ τὸν Ε'. αἰῶνα μ. Χ. ἐν Ἑλλάδι, ὡς μαρτυροῦμεν ἐκ τίνος ὀμίλιας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὑπῆρχε δ' ἡ δεισιδαιμονία καὶ κατὰ τούς μετὰ ταῦτα χρόνους, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς μαρτυρίας ἐρμηνευτοῦ τίνος ἐτέρου πατρὸς τῆς ἐκκλησίας. Ὅθεν ἀσφαλῶς γινώσκουμεν, ὅτι ἡ δεισιδαιμονία αὕτη διετηρήθη ἀπὸ τοῦ Ε'. τοῦλάχιστον αἰῶνος μ. Χ. Ἄλλ' εἶναι πολλῶ παλαιότερα, Ἐκ τῆς ὀμίλιας τοῦ πρέγοντος καὶ καταδικάζοντος αὐτὴν ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καταφαίνεται, ὅτι ἤσκειν αὐτὴν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου αἱ γυναῖκες. Καὶ ἦτο ἀληθῶς λείψανον τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς λατρείας, διότι τὴν ἀνευρίσκομεν ἐν τοῖς ἑλευσινίοις μυστηρίοις. Ὁ Μάρτης εἶναι αὐτὴ ἡ κόρη, ἣν ἀνεδύοντο οἱ μύσται εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα,

ἀποδίδοντες εἰς αὐτὴν συμβολικὴν ἐννοίαν ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς.

Ἴσως δὲ ἡ ἀρχὴ τῆς δεισιδαιμονίας ταύτης εἶναι καὶ ἐκ τῶν ἑλευσινίων μυστηρίων παλαιότερα, διότι παρὰ πλῆθυσιν συνήθειαι σώζονται καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς, οἵτινες ἀπίθανον φαίνεται ὅτι παρέλαβον ταύτας ἐκ τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας. Ἴσως καὶ οὗτοι καὶ οἱ τὰ ἑλευσίνια μυστήρια καταστήσαντες ἐκ κοινῆς τινὸς ἀρχαιοτέρας ἡρώσθησαν πηγῆς.

(Ἀπὸ τὰ Δημοσιεύματα Λαογραφικοῦ Ἀρχείου).

† Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΚΑΙ ΦΩΤΕΙΝΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ.— ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΚΙΝΗΣΕΩΣ.— Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΙΚΗΣ ἢ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗΣ.— ΤΑ ΒΕΒΑΙΩΜΕΝΑ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΩΝ ἢ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

Ἡ ἐμφάνισις τῆς ζωῆς παρ' ἡμῶν δὲν παρουσιάζει πλέον τὸ μυστηριώδες φαινόμενον τοῦ ἀκατανοήτου καὶ αἰνιγματώδους ζητήματος ἐν τῇ ἐξερυνήσει τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς προελεύσεώς μας. Βαθμηδὸν δὲ καθιστάμεθα ἐνήμεροι τῶν λόγων τῆς μεταβολῆς μᾶς πνευματικῆς ἀνισότητος εἰς ἀνθρωπίνην, ἢ δὲ ἐξέλιξις αὐτῆς μέχρι τοῦ γήρατος, δηλ. τῆς ἐξαντήσεως τῆς ζωικῆς καταστάσεως διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῶν λευράνων αὐτῆς εἰς τὴν διάρκειαν τῆς γῆς, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ἐξακολούθησις αὐτῆς πνευματικῶς εἰς ἄλλην σφαῖραν μᾶς ἄγει εἰς τὴν ἀποδοχὴν μᾶς φυσικωτάτης μεταβολῆς τῆς ζωικῆς ἐν γένει καταστάσεως, ἥτοι ἀπὸ ἀφανοῦς πνευματικῆς καταστάσεως εἰς ἐμφανῆ καὶ ἀπὸ ταύτης μετὰ τινὰ χρόνον εἰς πνευματικὴν, ἀφανῆ πάλιν δι' ἡμᾶς.

Διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων ἐν προγενεστέροις τεύχεσι τοῦ «Παντογνώστου» τὴν σημασίαν τῆς μεταβολῆς ταύτης κατεγείναμεν φυσιολογικῶς νὰ περιγράψωμεν, ὅπως ἀποδείξωμεν ἐπιστημονικῶς τὴν πραγματικότητα τῶν πνευματικῶν καὶ φαρικῶν φαινομένων, ἥτοι νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν τὸ δυνατόν τῆς συναφείας καὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τὸν ὄρατον καὶ ἀόρατον κόσμον (φύσεως) καὶ ἐπομένως, ὅτι ἀπορρέομεν ἐκεῖθεν, δηλ. ὅτι ὁ ἐμφανὴς κόσμος προέρχεται ἐκ τοῦ ἀφανοῦς.

Δυνατὸν νὰ καθίσταται εἰσέτι ἀμφίβολος καὶ ἀνεξήγητος ἐν ὅλαις αὐτῶν ταῖς ἀπόψεσιν ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις τοῦ αἰνίγματος τῆς ζωῆς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ἰδιώματι, ἐνεκα τῆς ποικιλίας, ἣν παρουσιάζει αὕτη ἐν ταῖς σχέσεσι καὶ περιπετεῖαις τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ἢ ἐπίμονος καὶ συνεχῆς ἔρρυνα τοῦ ζητήματος τούτου μᾶς ἀποκαλύπτει ἤδη, ὅτι ἀνευ ὕδατος καὶ θερμοκρασίας σχετικῆς δὲν ἐμφανίζεται ἡ ζωὴ, δηλ. ἡ διανοητικὴ κίνησις, ἐν τοῖς ζώοις, διότι ζωὴν δέον νὰ ἐννοώμεν ὅχι τὴν ὑπαρξίν ἀπλῶς ὄντος τινὸς ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν διάνοιαν, ἣτις διέπει καὶ κινεῖ τούτο, αὐτὴν τὴν ψυχὴν καὶ κρίσιν, ἣτις ὀδηγεῖ τὸ ζῶον καθ' ὅλον τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του καὶ ὅτι τὰνάπαλιν ἡ ἑλλειψις ὕδατος καὶ θερμοτήτος εἶναι αἰτία τερματισμοῦ τῆς ζωῆς, καθόσον ἀπομα-

κρύνεται ἐκ τοῦ σώματος ἢ κίνησις, ἢ πρωτογενὸς αἰτία τῆς λειτουργίας τῶν αἰσθήσεων τοῦ σχετικοῦ ζώου, ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι ἡ ζωὴ, ἥτοι ἡ πνευματικὴ ἰδιότης εἶναι δυνατὴ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἐν στενωτάτοις ὁρίοις τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς.

Ἀφελῶς ἀποφαινόμεθα, ὅτι τὸ ψῦχος, ὁ πυρετός, ἡ θερμότης, ἡ πείσις, ἡ νόσος ἢ ἀτροφία, ἡ ἐξάντησις κτλ. εἶναι αἰτία τοῦ τερματισμοῦ τῆς ζωῆς καὶ δὲν ἐμβριθύνομεν πλειότερον εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν φυσικῶν φαινομένων ἐν τοῖς ὁργανισμοῖς διὰ νὰ ἴδωμεν, ὅτι ἡ ἀδυναμία τῆς ἀκωλύτου συνεχείας τῆς λειτουργίας τῆς πνευμ. ἰδιότητος εἶναι ἐκεῖνη, ἣτις τερματίζει τὸν βίον.

Ἄς στραφῶμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς. Πῶς παράγεται αὕτη; Πῶς ἐμφανίζεται;

Κατέστη φανερόν, ὅτι ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ ὕδατος μονομερῶς καὶ ἡ ἀνάμιξις αὐτοῦ ἀφ' ἐτέρου μετὰ χόματος παράγει ζῶην εἰς ἔντομα καὶ μαλάκια, ἐπίσης εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ συγχώνεσις καὶ ἀναμόχλευσις κόπρου καὶ γῆς ὑγρᾶς ἐν σχετικῇ θερμοκρασίᾳ ἐπιφέρει αὐξήσιν καὶ ἀνάπτυξιν εἰς δένδρα καὶ φυτὰ. Ὡς ἐπίσης εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ἐπιφὴ τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων παρὰ τοῖς δίποσι καὶ τετράποσι ἀναγεννᾷ σχετικῶς νοητικὰ ὄντα. Οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τούτου, ὡς ἐπίσης οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπιστημονικῆ, ὅτι ἅπανα ἐν γένει ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐνέχει κρίσιν καὶ διάνοιαν, ἥτοι σχετικὴν τῇ ὀργανικῇ αὐτῶν καταστάσει πνευματικότητα. Ὅμιλοῦμεν διὰ τῶν συνήθων καθιερωμένων λέξεων καὶ ἐκφράσεων.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀπλοῦστατη καὶ κοινοτάτη ἐξήγησις τῆς ἐμφάνσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ λέγοντες ἐμφάνισιν τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς δέον νὰ μὴ λησιμονώμεν, ὅτι ἡ ὕλη προέρχεται ἐκ τοῦ λόγου, τῆς διανοίας, τοῦ ἀφανοῦς καὶ ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ προηγείται τῆς ὕλης. Ἐπομένως διὰ τῆς συνεχοῦς αὐτῆς κινήσεως, τῆς παραγωγῆς τῆς ζωῆς καὶ ἀναπτύξεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐσχηματίσθη καὶ ἐξακολουθεῖ σχηματιζομένη ἡ ὕλη.

Ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον ἤδη.

Φαντασθῶμεν τὴν γῆνιν σφαῖραν μᾶς ἐντελῶς ἔρημον καὶ νεκρὰν ζωῆς πρὸ τῆς ἐμφάνσεως τοῦ ὕδατος. Προηγείται ἡ θερμότης φυσικῶς καὶ οἱ ὕδατοί, διὰ τῆς συρροῆς δὲ τούτων καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἡ γῆνιν ἀτιμοειδῆς ἐπιφάνεια ἐκαλύφθη ὑπὸ στρώματι ὕδατων πυκνωθέντων βαθμηδόν, ἐξ ὧν ἐσχηματίσθησαν αἱ θά-

λασσαί. Τούτο ἀποδέχονται καὶ παραδόσις καὶ θρησκεία καὶ κοσμογονία.

Ἦδη διὰ τῆς ἐπενεργείας καὶ ἐπιδράσεως πότε τοῦ ψύχους καὶ πότε τῆς ἡλιακῆς θερμότητος ἐπῆλθον τὰ ἰσχυρὰ ρεύματα τῶν ἀνέμων καὶ ἐπομένως τῆς ψύξεως τῆς ἐπιφανείας, τῶν ὑδάτων καὶ σχηματισμοῦ λίθων, χόματος καὶ βαθμηδὸν τῶν φυτῶν, ἐντόμων καὶ ζωῆς ἐν γένει.

Οὐδὲν ἀπλοῦστερον τῆς φυσικῆς ταύτης καὶ πραγματικῆς ὡς φαίνεται ἐξελίξεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὕλης παρ' ἡμῶν.

Ὁ ἡμέτερος πλανήτης σχετικῶς τῇ θέσει αὐτοῦ πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἄλλους πλανήτας τοιαύτην ὡς ἔχει ἰδιορρυθμίαν καὶ φυσικὴν ἰδιότητα δέον νὰ ἔχη. Πράγμα τὸ ὅποιον δὲν συμβαίνει εἰς τοὺς ἄλλους πλανήτας, ἐπομένως οὗτοι μὴ ἔχοντες ὁμοίαν φυσικὴν θέσιν καὶ κατά-

στασιν ἔχουσι πολὺ διάφορον ἐπιφάνειαν, θερμοκρασίαν καὶ ἰδιότητα καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι δυνατόν, ὡς ἐνομιζέτο ἄλλοτε, ὁ Ἄρης, ὁ Ἐρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Κρόνος κτλ. νὰ κατοικῶνται ἀπὸ ἀνθρώπους ὁμοίους ὡς ἐναυθα καὶ ἡ ζωὴ τῶν νὰ εἶνε παρεμφερῆς τῇ ἡμετέρᾳ. Διάφορος καὶ ἀσύγκριτος πιθανῶς.

Ἐπειδὴ δὲ ἰσχυρίσθημεν, ὅτι πᾶσα κίνησις εἶναι πνευματικῆς ἰδιότητος καὶ ἐπειδὴ τὸ σύμπαν διέπει ἡ κίνησις, πιθανῶς ἴαν νὰ κατοικῶνται καὶ οὗτοι ἀπὸ ὄντα ἄλλοθι καὶ πολὺ

διαφόρου καταστάσεως καὶ μορφῆς.

Ἐν τούτοις ὅπως ἡ Γῆ μας καὶ οἱ περίεξ ἡμῶν Πλανῆται οὗτοι καὶ πάντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸ σύμπαν σώματα συγκροτοῦν μίαν οἰκογένειαν ποικίλης μὲν ἰδιότητος καὶ μορφῆς, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς φύσεως ὁμογενείας καὶ καταγωγῆς.

Ἦδη ὡς ἀνεπτύξαμεν τὸ ζήτημα τῆς ὄρατης καὶ ἀόρατου φύσεως, τῆς συναφείας καὶ συνεχείας αὐτῶν, τῆς ἐπικοινωνίας ἀνθρώπων καὶ πνευμάτων, ὡς καὶ τῆς πνευματικότητος τῆς κινήσεως δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ ὅτι τὸ σύμπαν, ἥτοι πάντα τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ σώματα ἥλιοι, πλανῆται, κομήται, βολίδες καὶ διάτοντες ἀστέρες, ἀδτερισμοὶ καὶ λοιπὰ οὐράνια σημεῖα εἶναι φαινόμενα καὶ παράγοντες κινήσεως αἰτίας, καὶ ὅτι ἅπαντα ταῦτα παρήχθησαν ἐκ μᾶς γενικῆς ἀποφάσεως καὶ σκοποῦ.

Χρονολογικῶς ἤδη ἐξετάζοντες τὸ πρῶγμα παρατη-

Συνεδρίασις διὰ τῆς ἀλύσου περίεξ τραπέζης αἰωρουμένης καὶ κροτούσης.

ροῦμεν, ὅτι μυριάδες μυριάδων ἐτῶν παρήλθον ἤδη ἕως ὅτου ἡ νῦν κατάστασις αὐτῶν ἐξίχθη εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὑφίσταται σήμερον, ὅτι ἀπαρεγκλίτως ἡ φύσις αὐτῆ ἀκολουθεῖ ὀρισμένον λογικὸν καὶ μαθηματικῶς φυσικῶς λελογισμένον σκοπὸν, ἀφοῦ μέχρι τοῦδε οὐδεμία ἀνωμαλία ἢ παρέκβασις παρατηρεῖται, πολὺ δὲ περισσώτερον τυχαῖαι συγκρούσεις καὶ θρυμματισμοὶ κόσμων, ὡς κακῶς ἐκλαμβάνουσι τινὲς σημεῖα τινὰ μεμικρυσμένα καὶ ἀκαθόριστα, τοῦναντίον δὲ τὰ πάντα ὁμαλῶς βαίνοσι, πολλὰ δὲ ἄλλαι μυριάδες μυριάδων ἐτῶν θὰ παρέλθουν ἕως ὅτου οὐσιωδῶς καὶ πνευματικῶς βελτιωθῆ ἔτι ἡ νῦν ἀτελής κατάστασις τῆς γῆς μας, ὡς καὶ τῶν περίεξ πλανητῶν, οὐδαμοῦ δὲ ἀπὸ τοῦδε σημείου ὀρισμένον μᾶς διαδηλοῖ, ὅτι πλησιάζομεν εἰς τὸ τέλος ἢ ὅτι ἐπίκειται καταστροφή τις.

Ταῦτα πάντα τοῦναντίον ἀποδεικνύουν ὅτι μέγας πνευματικὸς νοῦς διέπει τὸ σύμπαν ἐν μεγίστῃ καὶ ἀπολύτῃ κυριότητι, τάξει καὶ ἐπιγνώσει καὶ ὅτι βαθμηδὸν διὰ τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν γηγένων καὶ τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως γινόμεθα συμμετοχοὶ καὶ ὀπαδοὶ τῆς παγκοσμίου ἀντιλήψεως.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς φανερόν, ζῆ ἐνταῦθα ὑπὸ λίαν περιορισμένας τὸ γε νῦν ἔχον συνθήκας, πιέζεται καὶ ἀπειλεῖται πανταχόθεν καὶ ὑπὸ ἀναριθμητῶν κινδύνων, χρονολογεῖ δὲ ὑπαρξίν, ἀφ' ἧς ἔρευνᾷ τὸ περίεξ αὐτοῦ περιβάλλον ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ἐν γένει ζωῆς, ὀλιγοχρόνιον, ἡ δὲ ἀνάπτυξις του κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἐξίκετο εἰσέτι οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς προόδου καὶ μαθήσεως, ὥστε νὰ δύναται νὰ γνωρίζῃ τόσα ὅσα θὰ τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον ἵνα εἰσχωρήσῃ ἐλευθέρως εἰς τὴν ἔρευναν τῶν πραγματικῶν αἰτίων καὶ ζητημάτων τῆς ἀνθρωπογονίας, κοσμογονίας καὶ θεογονίας. Ἡ δὲ ὀλιγοχρόνιος ζωὴ του ἐνταῦθα καὶ ἡ μειονεκτικὴ κατάστασις ἐν γένει τῆς μικρᾶς διανοίας του σπουδαίως παρακωλύουν τὴν συνεχεῖ διευρυντικὴν ἐργασίαν ἐν ταῖς ἀπεράντοις ἐκτάσεσι τοῦ ἀπείρου.

Ἄρα πᾶσι κίνησις εἶναι φύσεως λογικῆς καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο πᾶσα μειονεκτικὴ τοιαύτη ὑπόκειται εἰς τὴν διάκρισιν τῆς πλεονεκτούσης.

Ἐνεκα τῆς ἰδιαζούσης ὕλικῆς καταστάσεως, ἥτις διακρίνει τὴν ὁρατὴν ἀπὸ τῆς ἀοράτου φύσεως ἀκριβῶς καὶ λογικῶς φαινόμενα σχετικᾶ, ἥτοι ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς ἰδιότητος χαρακτηρίζουσι τὴν συνάφειαν μεταξὺ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ πνευμάτων.

Καὶ ὡς τοιαῦτα ἔχομεν μέχρι τοῦδε:

Μετακινήσεις καὶ αἰωρήσεις τραπέζων, σκευῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

Παραγωγή ἤχων, κρότων, φωνῶν, κρούσιν ὀργάνων μελωδιῶν, ἀσμάτων, ἐκλαμψιν φωτεινῶν σημείων.

Διὰ τοῦ ὑπνώτισμοῦ ἐκστάσεως καὶ ἐγρηγόρσεως ἐπικοινωνίας καὶ ἐξαγόμενα ὁμιλίας καὶ ἐγραφῆς, κτύπους ὀρισμένους, εἰκόνας ζωγραφικῆς, ἀνακρινώσεις μέλλοντος ὡς καὶ ἀποκαλύψεις ἀγνώστων ζητημάτων.

Ἀναπαραγωγὴν γραφῆς καὶ ζωγραφικῆς ἐξ ἀποστάσεως, ὡς καὶ διαφόρους σκηναὶς ἐκ τῆς ζωῆς.

Ἀποκάλυψιν ἀπωλεσθέντων ἢ καὶ ἀποκρυβέντων ἀντικειμένων ὁποῦδήποτε.

Ὁρασιν ἐξ ἀποστάσεως, μετάδοσιν σκέψεως, νοσημάτων, ἀνάγνωσιν μακρόθεν, ὀραματισμοὺς κτλ.

Ἐμφανίσεις καὶ ἐξαφανίσεις προσώπων καὶ ἀντικειμένων ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ πειρατισμοῦ.

Ὁμοίως προσκομίσεις ἀντικειμένων ἐν τῇ αἰθούσῃ πειρατισμοῦ αἰφνηδίως καὶ μὴ.

Καὶ ποικιλίαν ἄλλων ἰδῶν μορφῆς καὶ διατυπώσεως φαινομένων, ἅτινα ἀνέκαθεν ἐπαναλαμβάνονται ὑπὸ τῶν πνευματιστῶν, φακρῶν, νοσημάτων, μεσαζόντων, μάγων, προφητῶν, ὀραματισμῶν, κτλ. καὶ τὰ ὅποια εὐκόλως δύναται ν' ἀναπαραχθῶσιν ὁποῦδήποτε.

Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων πειρατικῶν προχειρῶς καὶ μερικᾶς σχετικᾶς εἰκόνας, χαρακτηρισίζουσας τὴν ἰδιότητα φαινομένων τινῶν εἰς ἃ πολλάκις παρέστημεν, ἐπαναληφθέντα καὶ ἐνώπιον ἀξιόπιστων μαρτύρων ἀνεῦ εἰδικῆς περιπτώσεως. Ἐχομεν δὲ ἀποκτήσει ἐν τῇ σειρά τῶν πειραματικῶν μας ἐνεργειῶν καὶ διάφορα τεκμήρια ἐπιμαρτυροῦντα τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν ἐκτέλεσιν τῶν πνευματιστικῶν τούτων φαινομένων καὶ πειραμάτων.

Προσεχῶς θὰ ἐξηγήσωμεν ἐν σχετικῇ συντομίᾳ τὸν τρόπον τῆς διενεργείας τῶν ἐνδιαφερόντων καὶ περιέργων τούτων πειραμάτων καὶ ἐξαγόμενων, παρατιθέμετες καὶ σχετικᾶς τινὰς χαρακτηριστικᾶς εἰκόνας.

Φ.Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται πολὺ οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ μας νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ ἀρξαμένου ΤΡΙΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ἢ ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν θέλουν ν' ἀνανεώσουν ταύτην νὰ μᾶς ἐπιστρέψουν τὰ μέχρι τοῦδε σταλέντα τεύχη, διὰ νὰ τοὺς διαγράψωμεν. (Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου).

Ἐπικοινωνία διὰ τῆς γραφῆς. Πνεῦμα γράφον διὰ τῆς χειρὸς τοῦ παιδὸς ἀσυνειδήτως.

ΕΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΝΑΥΤΙΚ. & ΕΜΠΟΡΙΚ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ "ΜΙΧΑΛΙΝΟΣ,"

ΑΠΟ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ 31ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1923

Ἐνεργητικὸν

Ἀτμόπλοια «Μαργ. Ζ. Μιχαλινού» καὶ «Ζηνοβία» Ναυαγοσωστικὰ «Κέρβερος» καὶ «Κεραυνός» Ρυμουλκὸν «Κύκλωψ», 58 ξυλῖνοι καὶ 3 χαλύβδινοι Φορηγίδες. Ολιζοπεδα καὶ Ἀποθήκαι Πειραιῶς, Κέας, Σύρου καὶ Σμύρνης. Ἐγκαταστάσεις, Οἰκήματα καὶ Προβλήτες, ὡς ὁ Ἰσολογισμὸς 31 Δεκεμβρίου 1922. 3.475.147.15
Προσθήκαι κατὰ τὸ ἔτος 1923 Ἀξία τριῶν χαλυβδίνων φορηγίδων, αὐτοκινήτου, ναυπηγηθείσης ξυλίνης φορηγίδος καὶ ναυπηγηθέντων δύο ξυλίνων Πακτόνων (Σατιῶν). 899.964.10
4.375.111.25

Μείον

Ἀντίτιμον πωλήσεως 40 παλαιῶν ξυλίνων φορηγίδων. 380.000
Ἀντίτιμον πωλήσεως πετρελαιομηχανῆς ἐκ χαλυβδίνης φορηγίδος 75.000 455.000.—
3.920.111.25
912.022.25 3.008.089.—
Ἀποσβέσεις χρήσεως 1923
Ἀβαρία Ἀτμοπλοίων ὑπὸ κανονισμόν 129.942.15
Ἐτήσια ἀσφάλιστρα ἀτμοπλοίων «Μαργ. Ζ. Μιχαλινού» καὶ «Ζηνοβία» προκαταβληθέντα. 54.317.—
Δάνεια ἐπὶ ὑποθήκῃ Ἀτμοπλοίων 262.500.—
Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ὀφειλόμενα παρ' αὐτοῦ πασᾶ ἐξ ἐπιτάξεως γαιανθράκων, ἐξόδων κινήσεως ἐπιταχθέντων ἀτμοπλοίων κτλ. 2.454.646.90
Τρέχοντες χρεωστικοὶ ἴσμοι, ἐκ γαιανθράκων, ἀσφαλιστρῶν, προκαταβολῶν, κτλ. 8.812.369.50
Συμμετοχὴ εἰς ξένας Ἐπιχειρήσεις 25.000.—
Ἐμπορεύματα: Γαϊάνθρακες, κτλ. ἐν ταῖς ἀποθήκαις Πειραιῶς, Κέας, Σύρου καὶ Θεσσαλονίκης 5.966.508.55
Χρῆσμοι 4.982.189.60
Τράπεζαι ἐν Ἑλλάδι 473.133.70
Διαθέσιμα ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 1.768.462.—
Ταμείων 758.718.80
Δρ. 28.695.877.20

Παθητικὸν

Μετοχικὸν Κεφάλαιον 6.000.000.—
Ἀποθεματικὸν 2.000.000.—
Ἐκκρεμῆς ἴσμοι: Ὑπόλοιπον ἀξίας ἀτμοπλοίων «Δέσποινα Γ. Μιχαλινού» καὶ «Ζηνοβία». 5.640.962.15
Ταξείδια τρέχοντα 1.791.864.60
Τρέχοντες πιστωτικοὶ ἴσμοι 10.976.207.65
Φόρος Δημοσίου ἐπὶ μερισμάτων καὶ φόρος Καθαρῶν Κερδῶν Ἐταιρίας (συμφώνως τῷ Νόμῳ 2965) χρήσεως 1923. 261.555.70
Μερίσματα μήπω ζητηθέντα 54.978.—
Μέρισμα Μετοχῶν καὶ Ἰδρυτικῶν Τίτλων χρήσεως 1923 1.774.200.—
Κέρδη καὶ Ζημίαι: Ὑπόλοιπον εἰς Νέον 196.109.10

Δρ. 28.695.877.20

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΡΙΔΟΣ «ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ»

Χρέωσις		Πίστωσις	
Επισκευαί, Συντήρησις, Μισθοτροφοδοσίαι, Φαρικά, Φόροι επιτηδεύματος και λοιπά έξοδα Ρυμουλκῶν, Φορηγίδων, Αυτόκινήτου και Κτημάτων Εταιρίας	1.099.448.70	Υπόλοιπον κερδῶν ἔτους 1922	521.925.25
Μισθοὶ Προσωπικοῦ, Ἐνοίκια, Γενικά Ἐξοδα Τηλεγραμμικά, Ταχυδρομικά και Χαρτόσημα	1.363.064.80	Κέρδος ἀτμοπλοίων «Μαργῆ Ζ. Μιχαλινού και «Ζηνοβία»	16.821.80
Φιλανθρωπικοὶ Σκοποὶ, Συνδρομαὶ διάφοροι και Δημοσιεύσεις	39.009.10	Καθαρὰ κέρδη ἐξ ἐμπορείας γαιωνθράκων και λοιπῶν εἰδῶν Κεντρικοῦ και Ὑποκαταστημάτων, ὡς ἐπίσης ἐκ πρακτορείων, ἀντιπροσωπειῶν, φορτοεκφορτωτικῶν και λοιπῶν ἐργασιῶν	4.928.533.30
Ἐπισφαλεῖς Ἀπαιτήσεις	166.235.35	Ἐκ τόκων και τοκομεριδίων	1.485.595.05
Φόρος Κινητῆς και Ἀκινήτου Περιουσίας Ἐταιρίας	891.903.20		
Φόροι Δημοσίου ἤτοι: Καθαρὰ Προσόδου Ἀποθηκῶν, Ἐπιτηδεύματος Ἐταιρίας, Ξενογλώσσων Ἐπιγραφῶν κλπ.	44.532.75		
Συμπληρωματικὸς Φόρος Ἐταιρίας χρήσεως 1922, συμφώνως τῷ Νόμῳ 2965.	38.869.45		
Πρόβλεψις διὰ φορολογίαν κυκλοφορίας μετοχῶν Ἐταιρίας ἔτους 1923 συμφώνως τῷ Νόμῳ 2194	92.000.—		
Σύνολον ἀποσβέσεων ἔτους 1923 ὡς ἐν τῷ Ἐνεργητικῷ	912.022.25		
Καθαρὰ Κέρδη πρὸς διάθεσιν	2.305.789.80		
	<u>Δρ. 6.952.875.40</u>		<u>Δρ. 6.952.875.40</u>

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡ. 2,305,789,80

Μέρισμα ἐπὶ 60.000 μετοχῶν ἐκ Δρ. 22,50	1.350.000.—
Μέρισμα Ἰδρυτικῶν Τίτλων	424.200.—
3 % Ποσοστὰ Διοικ. Συμβουλίου ἐπὶ Δρ. 1.848.125	55.443.75
1 % Ὑπαλλήλων	18.481.25
11 % Φόρος Δημοσίου ἐπὶ Μερισμάτων, Μετοχῶν και Ἰδρυτικῶν Τίτλων	216.846.70
Φόρος Δημοσίου Ἐταιρίας Καθαρῶν Κερδῶν χρήσεως 1923 συμφώνως τῷ Νόμῳ 2965	44.709.—
Ὑπόλοιπον εἰς Νέον	196.109.10
	<u>Δρ. 2.305.789.80</u>

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 22 Φεβρουαρίου 1924.

ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΜΙΧΑΛΟΣ

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Λογιστηρίου

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΜΠΑΡΟΥΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.— Ἡ πληρωμὴ τοῦ μερισματος ἐκ δραχμῶν 22,50 κατὰ μετοχὴν, ἐλευθέρου φόρου γενήσεται μετὰ τὴν ἐγκρισιν τοῦ παρόντος Ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Μετοχῶν και ἀπὸ τῆς ὀρισθησομένης ὑπὸ ταύτης ἡμέρας ἐναντι τῆς προσαγωγῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 22 και 23 μερισματαποδείξεων. Ἡ πληρωμὴ θὰ ἐνεργῆται ἐν Πειραιεὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀνωτάτου Ναυτικῆς και Ἐμπορικῆς Ἐταιρίας «Μιχαλινός» και ἐν Λονδίῳ παρὰ τοῖς κ. κ. Μιχαλινῷ και Σίτ.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΣΩΦΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ—ΖΑΡΙΦΟΠΟΥΛΟΥ
 25—Ὁδὸς Κουμουνδούρου—25
 (Ὁπισθεν Βασιλικῷ Θεάτρῳ)
 2—4 καὶ 6 1/2—10 μ. μ.

LISEZ
LA TRIBUNE D'ATHÈNES
 QUODIDIEN FRANÇAIS DU MATIN
Ο "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ,"
 Πωλεῖται
 Εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα και Περίπτερα
 Τραυματιῶν
 Ἐκαστον τεύχος ἀντὶ δραχ. 3

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

Πέρασαν οἱ Ἀποκριὰς
 κῆρθεν ἡ Σαρακοστή.
 Μπαλαρίνες τοῦ σωροῦ
 και γλεντιζέδες ξακουστοὶ
 τώρα θὰ ἠησιέψουνε.

Μέσ' σιὰ κέντρα τί κακὸ
 ποῖχε γίνε και φωνές!
 Ρεβεράντοες τὰ γκαροδὸν
 κ' ὑποκλίσεις ταπεινές,
 ὡς νὰ σὲ λησιέψουνε.

Ἄ! σιὴ σάλα τοῦ χοροῦ
 τὰ μικρὰ τὰ κομφετί!
 Λένε ἀκόμα μυστικά
 γιὰ μιὰ χήρα πεταχτή
 και κρυφογελοῦνε... Δέ τα!

Και σιὰ φλοῦδια τῶν ἀγῶν
 δαγκωμένη φρυγανιά.
 Κάπου βόσκει ἕνα μονόκλ'
 και σιὴν πέρα τὴ γωνιά
 κάποια καλποδέτα.

Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν
 νὰ μιὰ μάσκα ἀπὸ ταφτᾶ.
 Τὰ φτωχὰ τὰ σεπαρὲ
 τί ν' ἀκούσανε κι' ἀντὰ
 κὺλ δὲ μαριτροῦνε!

Σωρηδὸν πιά σερπατὲν
 σιὴν Ἀθήνα τὴν κλειγῆ.
 Τὰ μαριτόκνυλλα περνοῦν
 και σηκώνουν τὸ καιὶ
 και τὰ... κατουροῦνε.

Πέρασαν οἱ Ἀποκριὰς
 κι' ὅλα πάλι μιὰ φευτιά.
 Κι' ὅλοι μ' ὕφος σοβαρὸ
 κατεβάζουμε ταυτιά.
 Πᾶμε νὰ ζαρώσουμε.

Μοῦτρα ὠχρὰ ἀπ' τὴν ἀργυρνιά,
 ποῦναι μάσκες σιὰ σωσιά.
 Και περῶ ἕνας γανωτῆς
 και φωνάζει δυνατά:
 «Μοῦτρα νὰ γανώσουμε».

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΛΥΠΗΡΑ

Παπωπώ, τί συμφορὲς!
 Ἄγεβαίνε τὸ καρβέλι.
 Κι' ὁ Λευτέρης χολοσκᾶ
 και τὸ σκᾶ χωρὶς νὰ θέλει.

Γεγονότα λυπηρά.
 Κι' ἡ Δημοκρατία τώρα
 ἡ σκασμένη πῶς ἀργεὶ
 ν' ἀγκαλιάσει αὐτὴ τὴ χώρα!

Μὰ κ' ἐκεῖνο τὸ Θεοῖο
 μᾶς ἀφίγει τοὺς ἀνόμους.
 Ἄν θὰ τρέξει σιὸ Παρὶ
 μὲ τοὺς... Μαγαθωνοδροῦμους.

Μᾶς ἀφίγει κι' ὁ παρᾶς
 και τοῦ ψήλου ἡ λῆρα πάει.
 Τὴν κοιτάζει κ' ἡ Βουλὴ
 κ' ἡ μαργιόλα δὲ μιλάει.

Και δὲ βγάλαμε ἀτυχῶς
 βουλευτῆ-μας τὸ Φιλύρα,
 νὰ χορδίζει κᾶν αὐτὸς
 τὴν ξεχορδισμένη... λύρα.

Συμφορὲς και συμφορὲς!
 — Πλάστη μου, ἄλλες μὴ μᾶς στείλεις.
 Φιοῦ, νὰ πάρη ὁ Σατανᾶς
 μπουμπουνίζει κι' ὁ Κονδόλης!

Φ Α Ρ Α Ω

Μωρέ, τί φασαρίες μᾶς κονβᾶλῃσαν
 ἐκείος ὁ Κάργαβον ὁ μακαρίτης.
 Μαντήλια γιὰ στολίδι τοῦ χειροῦ,
 μαντήλια γιὰ τὸ προῖόν τῆς μύτης,
 κάλτσες, γοβάκια και γλυκύσματα,
 μυρωδικὰ κι' εἰδῶν εἰδῶν στολισματα,
 μπάρο γιὰ πλοσίους, μπάρο γιὰ τὸ λαό,
 ὅλα μὲ τὸνομα τὰ λὲν τοῦ Φαραῖο.

Κεῖνιος ὁ Τοῦτ' Ἀγγ' Ἀμμέν,
 ποῦ ἀπὸ τὸ μνήμά του κοιτᾶ μὲ φασαμέν,
 τᾶχει... χαμέν.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΑΦΕΓΓΑΡΗ ΝΥΧΤΙΑ

Αφέγγαρη νυχτιά. Κάτω στή γῆ σκοτάδι,
Μιά λάμψη ἀχνή, θαμπή, ψηλά στον οὐρανό.
Κ' ὑπέργειο, μουσικό, πολύτιμο πετράδι,
Σπιθοβολάει ἕνα ἀστέρι ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνό.

Αφέγγαρη νυχτιά. Μιά ἀπέραντη μαυρίλα,
Βαρειά — βαρειά κι' ἀποσταμένα ἀγκομαχῶ
Τὸ πέλαγος' σιὰ κυπαρίσσια ἀνατριχίλα
Σκορπάει τ' ἀγέρι ἐκεῖ πὸν σιέκουν μοναχά.

Αφέγγαρη νυχτιά σιὸ δρόμο μου. Σκοτάδι,
Μιά λάμψη ἀχνή, θαμπή στήν ἄτομη ματιά
Κ' ὑπέργειο, στήν καρδιά, πολύτιμο πετράδι,
Σπιθοβολάει παλιάς ἀγάπης ἢ φωτιά.

Αφέγγαρη νυχτιά. Σ' ἀλεπισσιᾶς μαυρίλα
Βαρειά ἢ καρδιά κι' ἀποσταμένα πιά χτυπῶ
Καί μέσ' σιὰ πιδ βαθεῖα της φύλλα ἀνατριχίλα
Κάποιο γοργό τραγοῦδι ξαφνικό σκορπῶ.

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΣΕ ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΩ

Σὲ ξαναβρίσκω μὲ χαρά, καὶ μένη μου ψυχῇ,
μετὰ ἀπὸ μπόρες, τρικυμίες, ὦ θαλασσοδαρμένη
σὲ ξαναβρίσκω ἀσύντριφτη, γερή, πρὸ θεριμένη.

Σὲ ξαναβρίσκω ἐλεύτερη σιὸ δρόμο τ' οὐρανοῦ
πρὸ πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα τὰ σκοτεινά νὰ τρέχης
σὲ μιὰν δλόφωτη πηγῇ τὰ χεῖλη σου νὰ βρέχης.

Ὀλόρθη πάντα σιάθηκες, περήφανη ψυχῇ
κι' ἂν ξέσπασαν ἀπάνω σου τοῦ χυλοσμοῦ ἢ μπόρες,
σὰ μαῦρα φεῖδια ἂν σ' ἔξωσαν ἢ καταλήτρες ὄρες,

Χαράζοντας μὲς σιὸ ἄπειρο μιὰ δλόχρονη γραμμῇ
ἀπάνω ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα ἀνέγγιχτα διαβαίνεις
καὶ σὲ μὲ πύλη δλάνθιστη χαμογελῶντας μπαίνεις.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΙΜΑΣΤ' ΕΜΕΙΣ...

Εὐλογημένο, νηιοωτοπούλα μου, τὸ χέρι σου, πὸν κρατεῖ τὴ λαμπάδα καὶ φωτίζει τὸ δυσκολοδιάβατο δρόμο τῆς ζωῆς μου. Καὶ τρισμακάριστη ἢ γλώσσα, πὸν σιὲς ὄρες τοῦ μεγάλου μου Καημοῦ γλυκοφιθυρῶζει μου:

«Τραῦτα τὸ δρόμο σου σταθερὰ κ' ἐπερήφανα. Ἐτσι δείχνεις πὸς κάνεις τὸ ἱερὸ χρέος σου μὲ πίστη κι' ἀφοσίωση. Γιατί μὴν ξεχνῆς πὸς εἶσαι λειτουργὸς μιᾶς θρησκείας ὑπέροχης. Τσαλαπάτα τοὺς βάτους ἀφοβα σιὸ διάβα σου, μηδένιζε μὲ τὸν ἄγιο ζῆλό σου κἀθ' ἐμπόδιο κρατῶντας πάντα καρφωμένα τὰ μάτια σου σιὸ εἰκόνημα τῆς Μεγάλης Ἐγκαρτέρησης. Μάζευε τὸ μέλι, πὸν ἀναζητῆς σιὸ δρόμο σου, ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Λόγου. Κ' ἔχει τέτοια ξεχωριστή, τέτοια ξωτική μυρωδιά τὸ νηιοωτικό μέλι πὸν πῆς καὶ τρυγῆς ἀνάμεσα σιὸν βράχους τῆς μικρῆς μας θαλασσοβρεχτῆς πατρίδας!

Καὶ ὕστερα σιαμάτα καὶ σὺναζε ἀκούραστα ἀπὸ τὰ γραφικά μας περιγιάλια τοὺς ἀναστεναγμοὺς τῶν ναυαγισμένων καρabiῶν, πὸν τοὺς φέρουν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ μακροσμένα πέλαγα καὶ τοὺς ἀπυθῶνουν ἐδλαβητικὰ ἐκεῖ. Μύριζε μ' ἀπληστία τὴν δλεῦσθη ἀρμύρα τῶν θαλασσοβρεμένων ξεροβραχῶν καὶ ράντιζε μ' αὐτὴ τὰ σπλάγγνα σου. Ἀφουγκράζον μὲ κατάνυξη τὰ τραγοῦδια τῶν μισομῶν, πὸν τραγοῦδοῦν οἱ πότε γαληνεμένες καὶ

πότε φουρτουνιασμένες θάλασσες. Κ' ἔρχου κατόπι μιὰ μου καὶ γέρονε σιὴν ἀγκαλιά μου καὶ ξανατραγοῦδα μου δ,τι ἀκουσες καὶ λέγε μου δ,τι τήραξες. Ἡ φωνή σου θάχνη τὸ γλυκασμό, πὸν φέρνει σιὲς ἄγρουπνες ψυχῆς τὸ νυχτερινὸ κελήδημα τοῦ ποδοπλάνταχτου ἀηδοιοῦ.

Κι' ἄκου με. Εἶμαστ' ἐμεῖς παιδιὰ τοῦ βράχου καὶ τῆς θάλασσας. Τοὺς ὀνθμοὺς μας δὲν τοὺς ἀκουσαν πεδιάδες χρυσόθωρες καὶ βουνὰ ντυμένα μὲ πρασινάδες δασῶν. Τοὺς ἀντιλάησαν βράχοι ξεροὶ καὶ τοὺς πῆρε σιὰ φτερά του τὸ φευγαλέο θαλασσινὸ ἀγέρι. Μέσα σιὸ αἷμά μας, ὅπως μέσα σ' ὄλης τῆς θαλασσοῦχαρης φυλῆς μας τὸ αἷμα, βρῖσκεις ἀφθονη τὴν ἀρμύρα τοῦ γιαιλοῦ. Εἶμαστ' ἐμεῖς φυλὴ ἀλκυόνων καὶ φυλὴ ταξιδιορέων καὶ φυλὴ βοιτηχιάδων. Μεγαλώσαμε μὲ τοῦ ἀτέλειωτου πόντου τὸ ναοῦρισμα. Ὅλα μας τὰ ὄνειρα τὰ πλέξαμε κάτω ἀπὸ τὲς σταύρωσες τῶν καρabiῶν. Τὲς ἀγάπες μας τὲς ἀνοιωσαν οἱ κόρφοι, τὰ λιμάνια, οἱ σπιάντιες. Τὸ θάρρος μας τὸ δοκιμάσαν οἱ κεραυνοὶ, οἱ μπόρες, οἱ σίφωνες. Κ' ἢ μουσικὴ τοῦ τραγοῦδιού μας ἔχει κἀτι ἀπὸ τὴν ὀνθμικὴ φλυαρία τοῦ ἀκρογιαλιοῦ καὶ κἀτι ἀπὸ τὴν ἀρμυρικὴ λαλιά τοῦ ἀνέμου, πὸν φουσκώνει τὸ παννὶ τοῦ καρabiῶ καὶ τὸ φλόκκο τῆς βάρκας. Καὶ ζοῦμ' ἐμεῖς τὴν πιδ διαβατάρικη ζωῇ. Καὶ μᾶς εἶναι γνῶριμα ὅλα τοῦ Ὀδυσσεᾶ τὰ παθήματα κ' οἱ ἀνόστοι γερμίζουνε τῶν πόθων μας τὰ κροντήρια.

Κι' ἄκου κι' αὐτὰ, καλέ μου. Βοσκοὶ μὲ φλογέρες δὲν ἀναταράξαν ὅ' ἐμᾶς τὲς βραδυνῆς αὔρας τῶν νηιοῶν

μας καὶ βοσκοπούλες δὲ γλυκογαδέψανε τῆς βρούχης τὰ κρουσταλένια νάματα μὲ τοῦ τραγοῦδιού τους τὰ φτερά. Σ' ἐμᾶς ναυτοπούλα μικροξενητεμένα καὶ γερολύκοι τῆς θάλασσας συνταιριῶσαν τὰ παθητικὰ δισιχὰ τους μὲ τοῦ κουπιού τὴ ὀνθμικὴ κίνηση. Καὶ μαυρομμάτες νηιοωτοπούλες, ὄμορφες σὰ Βυζαντινῆς Παναγιῆς, ἀπαθανάτισαν τὸ χωρισμὸ μὲ τὰ γλυκόλαλα δισιχὰ τους. Τραυδῶντας τὸ δρόμο σου σταθερὰ καὶ περήφανα μάζευε τὸ νόστιμο νηιοωτικό μέλι ἀπὸ τὰ δισιχὰ λουλούδια αὐτὰ καὶ γλύκαινε μ' αὐτὸ τοὺς στοχασμοὺς σου ὄλους κι' ὅλα σου τὰ λόγια. Καὶ μὴ ξεχνῆς ποτὲ πὸς εἶμαστε' ἐμεῖς παιδιὰ τοῦ βράχου καὶ τῆς θάλασσας.

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΜΑΜΦΡΕΔΟΣ

Σιὸ σπιτί πὸν πέρασα τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ἔπαιζα περισσότερο μὲ τὰ βιβλία παρὰ μὲ τὰ παιχνίδια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γεροστάθη κι ἀπὸ τὰ ποιήματα, τὰ Ἄπαντα καθὼς τὰ λέγαμε τοῦ Ζηλοκώστα, τρία ἔντυπα ἐξαιρετικὰ τὴν κρᾶτούσανε γυρισμένη πρὸς αὐτὰ τὴν προσοχή μου, ἀράδ' ἀράδα, πότε τὸ ἕνα, πότε τὸ ἄλλο, κατὰ τὰ κέφια μου: Ἡ Κορίννα τῆς κυρίας Στάελ, ὁ Βέρτερος τοῦ Γκαίτε, καὶ ὁ Μαμφρέδος τοῦ Μπάιρον. Καὶ τὰ τρία, μὲ τὸ ἑλληνικὸ τους φῶρεμα, ξαναντυμένα σιὴ γλώσσα μας. Ἡ Κορίννα, τρία καλοτύπωτα τομάκια, ἀκόμη τὰ ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου, μετάφραση τοῦ Εὐσταθίου Σίμου, μὲ βιογραφικὰ καὶ κριτικὰ προλεγόμενα πὸν πρώτη φορὰ μὸ δίναν νὰ καταλάβω ποιὰ ἢ ζωὴ καὶ ποιὰ ἢ σημασία τοῦ μεγάλου ἀντιπροσώπου τοῦ διανοητικοῦ κόσμου, καθὼς ἢ Στάελ πὸν μέσα σ' ἕνα του σῖχο ὁ Λαμαρτίνος, ὀνομάζοντάς τιν «ἀθάνατη γυναίκα μὲ ρῆμα προφητικὸ» καὶ μὲ ὄλη τὴ λυρικὴ του ὑπερβολή, τὴν χαρακτηρίζει. Τὸ Βέρτερο τὸν εἶχα περιμαζέψει φύλλα φύλλα παραπεταμένο σιὸ καμαράκι τῶν κοριτσιῶν. Ὀνομάζονταν κάπως περιφρονητικὰ Καρλόττα, ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς θηλυκῆς του πρωταγωνίστρας τῆς ἱστορίας αὐτῆς καὶ χρησίμευαν οἱ σελίδες του ἐξαιρετικὰ γιὰ νὰ τυλίγεται ἢ ποῦδρα. Ὅμως τὸ βιβλίο κρατοῦσε τὰ σημάδια τυπωμοῦ ἀρκετὰ φιλόκαλου γιὰ τὸν καιρὸ του, καὶ ὁ μεταφραστῆς του, Σεμέλος τ' ὄνομά του, φαίνεται πὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς ξεχωρισμένους νέους τῆς ἐποχῆς γιὰ τὴν γερμανοθρεμμένη λογιστικὴ του. Πρόφτασα καὶ γλύτωσα τὸ εὔρημά μου ἀπὸ τὴν ἐλικὴ καταστροφὴ πὸν τὸ ἀπειλοῦσε. Τὸ φύλαξα σιὸ συρτάρι μου καὶ τὰ φύλλα πὸν μένανε στὰ χέρια μου ἔφταναν γιὰ νὰ μὲ μυσῆσουν σιὴν ὄρατᾶ ρωμαντικῆ, σιὴν ἀλησμόνητα παθητικὴν εὐγλωττία τοῦ βιβλίου. Ὁ Βέρτερος μὲ πῆγαινε ἴσα ὄλοισα σιὴν πηγῇ τοῦ λυριζμοῦ, πὸν σημάδια του ἔσο κι' ἂν ἦταν ὄχρᾶ ἢ ἐξασθενημένα, σφραγίζαν κάποτε καὶ πότε τοὺς στίχους τῶν ἀθηναίων ποιητῶν καὶ λογογράφων πὸν εὐρίσκονταν τότε σιὴν ὄρα τους. Ἐζῆσχα κ' ἔπαθα κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἥρωά του, καὶ δάκρυσα μαζὶ

τοῦ ὅταν τὸν ἄκουα ν' ἀπαγγέλλη τοὺς στίχους τοῦ Ὀσσιανου πρὸς τὸν Ἑσπερο ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τῆς Σέλμας. Καὶ δὲν ἤμουνα τότε σὲ θέση νὰ καταλάβω πόσο ἦτανε παρόρμηση ρωμαντικοῦ πυρετοῦ παρὰ μιᾶς φωτισμένης κριτικῆς ἀποτελέσμα τὸ ἐπιφώνημ' αὐτὸ πὸν τὸ διάβαζα τότε ἀνυποψίαστα. «Ὁ Ὀσσιανὸς πῆρε τώρα μέσα σιὴν καρδιά μου τὸν τόπο πὸν κρατοῦσε ὁ Ὀμηρος!» Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἢ ἐντύπωση πὸν μὸν προξένησε ὁ Βέρτερος δὲν ἦταν ἄγνὸ ἐπακόλουθο μιᾶς φυσικῆς μου μονάχα προδιαθέσεως πρὸς τὲς ἀισθηματικῆς ἱστορίες. Ἀφορμὴ του κατὰ πολὺ καὶ ὁ ἐκστατικὸς θαυμασμὸς πὸν μὸν ἐνέπνεε τ' ὄνομα τοῦ Γκαίτε. Τοῦ Γκαίτε πὸν μὸν τὸν εἶχε πρωτοπαρουσιάσει μὲ ὄλο του τὸ Ὀλύμπιο μεγαλεῖο ἢ Στάελ σὲ μιὰ ὕποσημείωση τῆς Κορίννας.

Τὸ τρίτο ἔντυπο, ὁ Μαμφρέδος, μὲ πρωτογνώρισε μὲ τὴν ποίηση τοῦ Μπάιρον. Εἶναι τὸ δραματικὸ του ἀριστοῦργημα. Μεταφρασμένο καὶ τυπωμένο σιὴν Πάτρα. Τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστῆ Ἐρσῆκος Γκρῆν. Θὰ ἦταν καταγωγῆς ἀγγλικῆς ἀπὸ τὲς βρετανικῆς οἰκογένειας πὸν ζοῦσανε τότε ἀποκαταστημένες σιὴν ἐμπορικὴν μεγαλόπολη τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας μὲ διαθέσεις ἐξελληνισμοῦ. Ἡ μετάφραση σὲ στίχους δεκαπεντασύλλαβους ὀμοιοκατάληχτους σιὴ γλώσσα πὸν κυριαρχοῦσε τότε, ὅμως πολὺ κατώτερη σιὴν τέχνη ἀπὸ τὴν φημισμένη τῆς Αἰκατερίνης Δοσίου μετάφραση τοῦ Γκιαούρ. Ἀπὸ τὸ Μαμφρέδον αὐτὸ δὲν μὸν ἀπομένουν σιὴ μνήμη παρὰ τέσσερες στίχοι, οἱ πρῶτοι τῆς ἀρχῆς:

Ὁ λύγος θέλει ἔλαιον, ἀλλ' ἴσως πάλιν σβύση,
πρὶν βλέφαρα ὁ ἄγρουπνος ὁ ὀφθαλμὸς μου κλείση.
Εἰς μάτην ἔπνου προσδοκῶ, ἢ κεφαλὴ μου κλίνει
διότι σκέψις θλιβερὰ αὐτὴν καταβαρύνει..

Καὶ μὲ τὸ ἀχώνευτο αὐτὸ νωθευμένο τροφοδότημα ἢ παιδικὴ μου ἀθηφαγία ἔμενεν ἱκανοποιημένη. Πέρασε καιρὸς ἔσο νὰ εὐτυχῆσω ἀγνότερα νὰ κοινωνήσω μὲ τὴν ἰδέα ἐνὸς προσώπου ἔτσι σημαντικοῦ, μιᾶς ψυχῆς τόσο συναρπαστικῆς, καθὼς ὁ Μπάιρον. Ὁ Μπάιρον εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωες τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας, κι' ἀπὸ ὅποια γωνία κι' ἂν σταθεῖμε γιὰ νὰ θεωρήσουμε τὴν ἐπιδλητικὴν εἰκόνα του, θὰ τὴν ἀγναντεύουμε πάντα σιὴ προοπτικὴ τῆς πρωτοκἀθεδρῶ καὶ ἢ ἔδρα του θὰ ὀψώνεται σὰ θρόνος βασιλικῆς. Καὶ ἢ λύρα ἢ σπαθὶ κρατᾶ σιὸ χέρι του, πάντα ἀπολλώνεια θὰ λάμπη ἢ ὄψη του, ὅμως μὲ γοητεία διονυσιακῆ. Ἄλλὰ καὶ τὸ μέρος πὸν διαδραματίζει ὁ Μπάιρον σιὴν ἱστορία τῆς νέας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας πόσο ἀξιοσπούδαστο καὶ πόσο γόνιμο σὲ μαθήματα! Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐκατῶν χρόνων ἀπ' ὅτου πρωτοφάνηκαν οἱ «Ποιητικῆς Μελέτες» τοῦ Λαμαρτίνου εἶχε τυπωθῆ σιὴν «Acropole», σιὴ διαδατικὴ γαλλόφωνη διεθνῇ ἐπιθεώρηση τοῦ κ. Charles Velley, πὸν γιὰ λίγο διάστημα χρόνου σιὴν Ἀθήνα εἶχε χτίσει τὴ φωλιά τῆς, μιὰ περιπατητικὴ διατριβὴ μου σιὴ νεοελληνικὴ ποίηση σχετικὰ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ Λαμαρτίνου. Πόσο πλουσιώτερη καὶ διδαχτικώτερη θὰ εἶτανε μιὰ δοκιμὴ

μελέτης γιά τόν Μπάϊρον στήν ποίησή μας και τ' ἀγνά-
ρια τοῦ διάβα του ἀπό τὸ λυρισμὸ γενεῶν ἄλων! Ὁ ποιη-
τῆς τοῦ Μαμφρέδου, τοῦ Λάρα, τοῦ Κάιν, τοῦ Σκοτα-
διοῦ, και με ἔλα του τὰ φιλολογικὰ ἐλαττώματα και
με ἔλα του τὰ καλαισθητικὰ συζητήσιμα παραστρατί-
σματα εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θαύμαζεν ἀνεπιφύλαχτα ὁ
Νίτσε και ποὺ εἶχε τὴν τόλμη νὰ τοποθετήσῃ τὸν Μαμ-
φρέδο του ψηλότερα πολὺ κι' ἀπὸ τὸ Φάουστ! Και εἶναι
ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν λάτρευεν ἀπεριόριστα ὁ Γκαίτε.
Μπροστὰ σὲ τέτοιους θαυμαστὲς ὁ ἄλλοι παντὸς εἶδους
κριτές του και κατεκριτές, με τὸν Καρλαίλ ἐπὶ κεφαλῆς,
φαίνονται μικροί, μικροί, περιττοί. Και ἄθλιος εἶναι ὁ
μολαταῦτα ἀστραπηδόλος, και γκαϊτικὸς και νιτσιακὸς
λυρικός διανοητής, ὁ γάλλος Ἀνδρέας Σουαρές, εἰταν
μιλώντας γιά τὸ Σατωμπριάν, με τὴν μανία νὰ τὸν
κατεδάσῃ κι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ βᾶθος του, μόλις σκοντάψῃ
τῆς πένας του ἢ ἀκρῆ στὸ ὄνομα τοῦ Μπάϊρον, ἄθλιος
εἶναι εἰταν ἔτσι ἐκφράζεται γιά τὸν ἥρωα: «Ὁ Μπάϊρον,
τυχοδιώκτης, Σατωμπριάν χωρὶς ὕψος, Ρενὲ ἀποτυχη-
μένος!»

Και στήν ἱστορία του τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας πε-
ρατῶναι τὸ πολυστέλιδο κεφάλαιο τὸ ἀφιερωμένο στὸν
Μπάϊρον μ' ἓνα δυνατῆς δεξιότητος παραλληλισμὸ μεταξὺ
τῶν δύο μεγίστων ποιημάτων τοῦ περασμένου αἰῶνα, τοῦ
Φάουστ και τοῦ Μαμφρέδου ποὺ εἶναι στὸ σχῆμα τους
δραματικά, στήν οὐσία τους ἐπικά, στήν φιλοσοφία τους
διαφορετικά· ἀν ἐπιδέχονται παραλληλισμὸ και ὑποκειμε-
να και ἀντικείμενα ποὺ καλύτερα και μετροῦνται και
κρίνονται θαλμὲν ἀγνάντια στὸ δικὸ τους καθρέφτη μο-
ναχά. Ὁ ἥρωας τοῦ Γκαίτε θεωρητικὸς γερμανὸς ποὺ
χάνεται μέσα στοὺς μαϊανδρούς τῶν μεταφυσικῶν περι-
πάτων. Ὁ ἥρωας τοῦ Μπάϊρον ἐνεργὸς Ἀγγλος ποὺ
ἀντιστέκεται τῆς πλάσης ἄλλης με τὸν ἔγκο τοῦ προσώ-
που του. Παῦσε νὰ βλέπῃς στὸ Φάουστ τὸ σύμβολο τῆς
ἀνθρωπότητος, τί πεζὸς και τί μέτριος ποὺ σοῦ παρου-
σιάζεται! Ἡ μεταφυσικὴ χάρη τοῦ Μάμφρεδ, μηδαμινή.
Ὅμως φέρνει ἀνάμεσα στὸν κόσμον ἄλλη τὴν ἀξιοπρέπεια
τοῦ ἀνθρωπισμοῦ του. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος. Δόστε στήν
λέξη ἄλλη τῆς τὴν σημασία τὴν ἀπεριόριστη.

Ἡ ποίηση τοῦ Φάουστ τρέχει σὰ νερὸ ποὺ παίρνει
τὰ σχήματα ἄλων τῶν τοπίων ποὺ διασχίζει ἐκεῖ ποὺ
ἡ ποίηση στὸ Βύρωνα δέχεται σὰν ἓνας ἄγκος ἀπαρα-
σάλευτος ἀπὸ κρύσταλλο. Ἡ ποίηση στὸ Γκαίτε, ἄν-
θρωποι, θεοί, φύση, ἔλος ὁ κόσμος πολυπρόσωπα ξετυ-
λιγμένος και πολυποικίλα. Στήν ποίηση τοῦ Μπάϊρον,
τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Μόνος ὁ ποιητῆς ὑπάρχει, και τὰ
πρόσωπα γύρω του δὲν εἶναι παρὰ δικά του ἐκφραστικὰ
φανερῶματα. Ὁ λυρισμὸς τοῦ Γκαίτε ὀρχήστρα πολυὴ-
γανη. Ὁ λυρισμὸς τοῦ Μπάϊρον, ἓνας μόνολογος
ὁ ἴδιος. Ἐξωφρενικά και μακαβρικά ὁ Ταϊν ἀποκα-
λεῖ τὰ ποιήματα τοῦ Μπάϊρον ποὺ ἔλα γυρίζουν και ξα-
ναγυρίζουν και κοντοστέκονται κι' ἐπιμένουν στήν ὑπό-
θεση τὴν ἴδια. Ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὸ ἐπιδλητικώτερο
και τὸ ὑψηλότερο, ἓνα: ὁ Μαμφρέδος· εἰδυμο ἀδέρφι

τοῦ γκαϊτικὸ Φάουστ. «Ὁ λόρδος Μπάϊρον μοῦ πῆρε τὸ
Φάουστ και τὸν ἔκαμε δικό του». Παρατηρεῖ ὁ Γκαίτε.
«Ναί. Μοῦ διαβάσαν κι' ἄκουσα σὲ ἀγγλικὴ μετάφραση,
γιατί γερμανικά δὲν γνωρίζω, ἀρκετὸ μέρος ἀπὸ τὸ
Φάουστ. Μοῦ προξένησε, φυσικά, μεγάλη ἐντύπωση.
Ἀλλὰ τὸ Στέϊμπαχ και τὸ Ζουγκφράου και καὶ ἄλλο
ἀκόμη, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ Φάουστ, μ' ἔκαμαν
κι' ἔγραψα τὸ Μαμφρέδο».

Ὁμολογεῖ ὁ Μπάϊρον. «Και καὶ ἄλλο ἀκόμη».
Ἡ αἰνιγματικὴ αὐτῆ ὁμολογία με σταματᾷ. Και
σκέπτομαι τὴν θλιβερὴν ἱστορία ποὺ ἀργὰ ἀργὰ και ὑπό-
κωφα και ξετυλίχθηκε και ξέσπασε και ὡς φέμα παρα-
στάθηκε και ὡς ἀλήθεια ἐξηγήθηκε ἀράδα ἀράδα κι' ἀπὸ
φίλους κι' ἀπὸ ἐχθροὺς κι' ἀπὸ κατακριτὲς κι' ἀπὸ θια-
σῶτες τοῦ ποιητῆ. Δὲν εἶναι παράξενο εἰταν αὐτὸ τὸ καὶ
ἄλλο εἶναι ἢ διψα νὰ ξεθυμάνῃ, νὰ ξαλαφρώσῃ τὴν
ψυχὴ του ἀπὸ τὸ σαράκι ποὺ τὴν ἔτρωγε. Τοῦ σαρακιῦ
αὐτοῦ τὴν ἐρμηνεία, τὸ κλειδί ἄλλης τῆς μουσικῆς και τῆς
τρομαχτικῆς βυρωνικῆς βαρυθυμίας τῆς σκεπτικιστικῆς
και τῆς μισάνθρωπης μᾶς τὸ δίνει καθαρῶτερα ἀπὸ τὰ
ἄλλα του ἔργα, ὁ Μαμφρέδος, καθὼς θέλουν μερικοὶ ἀπὸ
τοὺς βιογράφους του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι εἰτι ὁ Μπάϊρον,
φυσιογνωμία ἐντονα διπλῆ, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, με
ἄλλες του τίς ματαιότητες, και ἄνθρωπος τοῦ ὄνειρου με
ἄλλα του τὰ ἐξάρματα, εὐκολος δὲν παρουσιάζεται στὸ
ξεδιάλυμα. Περιπλέκει και παραπλανᾷ. Μολαταῦτα ὁ
Μαμφρέδος εἶναι μαζὺ ἓνα μεγαλονόητο τραγοῦδι, και
τὸ σῶμα ἐνὸς ἐγκλήματος. Γιά τὴν κριτικὴ και γιά τὴν
ἀνάκριση. Γιά τὸ στεφάνωμ και γιά τὴν καταδίκη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

«ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ»

Α.) ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- 1) *Τὰ Ἐξωτερικὰ Συνάλλαγματα και αἱ ἐπ' αὐ-
τῶν πράξεις* ὑπὸ Ἐμμ. Μ. Χανδράκη, Τμηματάρχου
Δημοσίου Χρέους Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. δρ. 50.
- 2) *Περὶ Φαρμακευτικῶν Ἐνδείξεων* ὑπὸ Ἀποστ.
Παλαδοπούλου, τ. ὑψηγοῦ τῆς Φαρμακολογίας ἐν τῷ
Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. δρ. 5.

Β.) ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- 1) *Ἡ Καρδιά με τὰ Φίδια* ὑπὸ Ἀθαν. Γ. Κυ-
ριαζῆ. δρ. 15.

Λίαν Προσεχῶς

- 3) *Νομικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία* ὑπὸ Ἀδόλφου Με-
κλε κατὰ μετάφρασιν διαπρεποῦς Ἑλληνοσ νομομαθητοῦς.
- 4) *Ὁ Ἀντίνοος* ὑπὸ Β. Ε. Βεκιαρέλλη, μυθιστό-
ρημα τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.
- 5) *Τὰ τραγοῦδια τῆς Μιάρκας* ὑπὸ Jean Richerin
κατὰ ἔμμετρον μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Πετιμεζᾶ-Λαύρα.

ΣΗΜ. Ἀπαντα τ' ἀνωτέρω ἀποστέλλονται παντὶ τῷ ἐμ-
βάζοντι τὴν ἀξίαν των ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η „ΑΤΙΜΑΣΜΕΝΗ“

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΗΣ: καλοντυμένος, μᾶλλον παχὺς, 28—30 ἐτῶν.

ΝΤΟΝΤΟ: μαιτρέσσα του, 20—22 ἐτῶν, μαλλιά κομμένα, ζωηρὴ, πεταχτή, προκλητικὴ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ: πατέρας τῆς Ντοντός, 40—45 ἐτῶν. Πολὺ φτωχικὰ ντυμένος, κατακίτρινος, καταβεβλημένος,
ἀξύριστος.

ΦΑΝΙΤΣΑ: ἄλλη κόρη του, ὄχι περισσότερο ἀπὸ 13 ἐτῶν, φτωχικὰ ντυμένη.

Η ΣΚΗΝΗ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΚΗΝΗ: Τὸ πρῶτο δωμάτιο μιᾶς γκαρσονιέρας ἀπὸ δύο δωμάτια. Ἐνα τραπεζάκι στὴ μέση με ἓνα δίσκο
γεμῆτο ἀπὸ πλούσιο πρωϊνὸ πρόγευμα. Δεξιᾷ πρῶτο πλάνο ἓνα μικρὸ γραφεῖο. Ἡ λοιπὴ ἐπι-
πλοσι ἀνάλογη, κομψὴ και πλούσια. Μιὰ θύρα στὸ βάθος και μιὰ δεξιᾷ (δεύτερο πλάνο).

ΣΚΗΝΗ 1η

Μαρῆς—Ντοντό

ΜΑΡΗΣ (μόλις ἔχει τελειώσει τὸν καλωπιισμό του.
Κάθεται ἐμπρὸς σιὸ τραπεζάκι και διαβάσει μιὰ ἐφημε-
ρίδα. Διακόπτει τὸ διάβασμα και φωνάζει πρὸς τὴν πλά-
για θύρα) Ντοντό ἔλα λοιπὸν· θὰ κρυσώσῃ αὐτὸ τὸ γάλα.
ΝΤΟΝΤΟ (ἀπὸ μέσα) Ἐφτασα χρυσὸ μου. . . μιὰ
στιγμὴ ἀγάπη μου.

ΜΑΡΗΣ (ἐξακολουθεῖ τὸ διάβασμα και ἀφοῦ περάσῃ
λίγη σιωπὴ κάπως δυσανασχετῶν φωνάζει πάλι) Μὰ ἐσὺ
βλέπω ἀργεῖς και θὰ σοῦ κρεμάσω τὸ κουτάλι.

ΝΤΟΝΤΟ (ἀπὸ μέσο) Χά! χά! χά! . . . (ἓνα ἠχηρὸ
γέλιο) Κρέμασέ το. . . κρέμασέ το. . . εἶμαι περιεργὴ νὰ
δῶ πῶς εἶναι τὰ κουτάλια εἰταν εἶναι κρεμασμένα.

ΜΑΡΗΣ Ἀ! ἔτσι. . . (κάθεται καλλίτερα και βάζει τοῖς
στὸ φλυτζάνι του. Ἀρχίζει και τρώει. Πετροῦν λίγα δευ-
τερόλεπτα και φαίνεται στὴ θύρα ἡ Νιοντό. Ἐκεῖ στέκε-
ται, ξαφνιαίνεται).

ΝΤΟΝΤΟ Μπᾶ! ὦστε λοιπὸν σ' ἀλήθεια τὸ εἶπες;
ΜΑΡΗΣ (τρώγοντας) Βέβαια. . . ἀφοῦ. . .

ΝΤΟΝΤΟ Καλὰ. . . καλὰ. . . και τὸ κουτάλι;

ΜΑΡΗΣ Ποιὸ κουτάλι;

ΝΤΟΝΤΟ Τὸ κρεμασμένο.

ΜΑΡΗΣ Ἀ! ἄ! (γελᾷ) μόλις φάνηκες στήν πόρτα
τὸ ξεκρέμασα.

ΝΤΟΝΤΟ (με ἑλαφρὸ τρέξιμο πλησιάζει και τὸν φι-

λεῖ γέροντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ δίσκο). Ἐ! νά! λοιπὸν πα-
ληόπαιδο.

ΜΑΡΗΣ Κάθῃσε γιατί πάγωσε.

ΝΤΟΝΤΟ Κι' ἔπειτα;

ΜΑΡΗΣ Δὲν σὲ νοιάζει;

ΝΤΟΝΤΟ Ὁχι.

ΜΑΡΗΣ Γιατί;

ΝΤΟΝΤΟ Ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ζεστή. . . ἐσὺ μοῦ τὸ
εἶπες.

ΜΑΡΗΣ (σὺβει κι' αὐτὸς ἐπάνω ἀπὸ τὸ δίσκο και
τὴν φιλεῖ). Ἐ! νά! λοιπὸν παληοκρίτισο. (μεσολαβεῖ
σιωπὴ. Ἀφοῦ φάνε ὁ Μαρῆς παίρνει πάλι τὴν ἐφημε-
ρίδα του).

ΝΤΟΝΤΟ (ξαφνιαίνεται και τοῦ παίρνει τὴν ἐφημε-
ρίδα) Ἀ! ἔλα κι' ἔλα. Δὲν τὰ εἶπαμε αὐτὰ; Πάλι τὴν
ἐφημερίδα;

ΜΑΡΗΣ Νὰ τελειώσω καὶ ποὺ διαβάζω.

ΝΤΟΝΤΟ Ὁχι. . . ὄχι. . . ἐγὼ θὰ εἶμαι μόνη μου
σᾶν κούτσουρο;

ΜΑΡΗΣ Μιὰ στιγμὴ.

ΝΤΟΝΤΟ Οὔτε. . . ἡ ἐφημερίδα εἰταν μπορεῖ νὰ σ'
ἐνδιαφέρῃ περισσότερο ἀπὸ μένα αὐτὴ τὴ στιγμὴ (κάνει
νὰ τὴν πετάξῃ)

ΜΑΡΗΣ (κακοφανισμένος) Μὰ δόσε μου μιὰ στιγμὴ. .
με διέκοψες

ΝΤΟΝΤΟ Ὁχι. . . (πετᾷ χάμω τὴν ἐφημερίδα. Ὁ
Μαρῆς κάνει νὰ μιλήσῃ δυσανεσχημένος, ἡ Νιοντό βά-
ζει τὸ δάκτυλο στὸ στόμα) Σας! Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες.

Όταν είσαι μαζύ μου ούτε βιβλία, ούτε εφημερίδες, ούτε γραμμα. Έτσι ή όχι; (ο Μαρκής κάνει κάποιο κίνημα και σηκώνεται) Ά καλά που τό θυμήθηκα. Για να ιδούμε. (παίρνει πάλιν τήν εφημερίδα και τήν διατρέχει)

ΜΑΡΗΣ Ά όχι κυρία μου... μονά-ζυγά δέν θά είνε δικά σου. (της παίρνει απότομα τήν εφημερίδα).

ΝΤΟΝΤΟ (σηκώνεται) Ά! όχι καυμένη. Έγώ ήθελα να ιδώ για τόν πατέρα μου. Ήθελα να ιδώ αν έβαλαν και σήμερα τήν ειδοποίησί μου ότι ζητώ τήν οικογένειά μου.

ΜΑΡΗΣ Κι' εγώ ήθελα να ιδώ για τόν χρηματιστήριο.

ΝΤΟΝΤΟ Μά έλα καυμένη.

ΜΑΡΗΣ (με τήν εφημερίδα στα χέρια πίσω) Μιά συμφωνία... αναλαμδάνω να κυτάξω πρώτα για τήν ειδοποίησί σου, υπό τόν θρονά μ' άφίσης ν' άποτελειώσω εκείνο που διάβαζα. Σύμφωνοι;

ΝΤΟΝΤΟ Καλά.

ΜΑΡΗΣ (διατρέχει τήν εφημερίδα, εξαφνα) Νάτο έδω είνε (διαβάσει) Ζητείται ή διεύθυνσις του γνωστού έν Σμύρνη τεχνίτου διατηρημένων καρπών Ματθαίου και τά λοιπά... (διαβάσει από μέσα του και τελειώνει) Άπευθυντέον πρός τήν κόρην του Καλλιόπην και τά λοιπά... (στην Ντοντό), Όρίστε λοιπόν που τώχει και σήμερα. Τώρα ή σειρά μου. (κάθεται κάπου και διαβάσει ή Ντοντό έχει μείνει μελαγχολική. Ύστερα από λίγο τελειώνει τόν διάβασμα, άφίνει τήν εφημερίδα και κυτάζει τήν Ντοντό) Μπα! τί έχεις;

ΝΤΟΝΤΟ (συνέρχεται) Τίποτά.

ΜΑΡΗΣ Γιατί έμεινες σκέπτικη;

ΝΤΟΝΤΟ Γιατί μου φίνεται πως έμεινα μόνη στ'ν κόσμο. Άφου δέν βρέθηκε μέχρι σήμερα...

ΜΑΡΗΣ Πάλι τά ίδια;

ΝΤΟΝΤΟ Είναι ή πέμπτη ήμέρα σήμερα που δημοσιεύεται και δέν έχουμε κανένα άποτέλεσμα. Άφου δέν σώθηκε ο Πατέρας μου, δέν θά σώθηκε ούτε ή Φανίτσα.

ΜΑΡΗΣ Αρχίζεις πάλι τας άπογοητεύσεις; Τι άποτέλεσμα ζητάς; Μήπως ξέρεις αν ο πατέρας σου βρίσκxται στην Άθήνα; Άν είναι άλλου;

ΝΤΟΝΤΟ Που στόν Άδη;

ΜΑΡΗΣ Όχι, αλλά σε καμμιά πόλι της Ελλάδος. Τους πρόσφυγάς τους δισκορήσαν σ' έλο τόν έσωτερικό και τά νησιά.

ΝΤΟΝΤΟ Δέ θαρρέσαι. Ό πατέρας μου...

ΜΑΡΗΣ Τίποτά. Πρέπει να περιμένης. Και μάλιστα να περιμένης χωρίς άνοπομονησιές. (Κυτάζει τόν ρολόγι του) Ω! να πάρ' ή όργή για πότε πέρασε ή ώρα... έτσι τόν παθαίνω ταχτικά σάν είμαι μαζύ σου.

ΝΤΟΝΤΟ (πεινείται εξαφνα επάνω, ρίχνει πίσω τή συλλογή της, πλησιάζει) Άλήθεια;

ΜΑΡΗΣ Άφου τό βλέπεις; Έλα... εγώ φεύγω...

ΝΤΟΝΤΟ Έτσι... χωρίς...

ΜΑΡΗΣ Μά δέν έφυγα άκόμη.

ΝΤΟΝΤΟ Που θά πάς;

ΜΑΡΗΣ Στο χρηματιστήριο... που άλλου;

ΝΤΟΝΤΟ Πάλι εκεί;

ΜΑΡΗΣ Άφου εκεί είναι ή δουλειά μου;

ΝΤΟΝΤΟ Τι δουλειά σου; Δουλειά χωρίς γραφείο παρά μόνο τρεχάματα δεξιά κι' άριστερά.

ΜΑΡΗΣ Ά! είνε ή καλλίτερη δουλειά για σήμερα. Έτσι δγαίνουν και τά εκατοστάρικα που βλέπεις. Άν δέν δγάλω αυτά τά χρήματα ούτε ο Μαρκής θάχει Ντοντό ούτε ή Ντοντό... Κατάλαβες; Σήμερα μου φαίνεται πως θά κάνω καλή δουλειά 7-8 χιλιάδες δραχμές... (σκέπτεται) αν και... αλλά πάλι... τί σου λέω;... μήπως πρόκειται καντά σε μένα να μάθης και συ να παίξης συνάλλαγμα;

ΝΤΟΝΤΟ Άν πρόκειται να κερδίζω σάν κ' έσένα γιατί όχι.

ΜΑΡΗΣ Άφησε αυτά τώρα... (ποίρνει τόν καπέλλο του) Λοιπόν τόν μεσημέρι...

ΝΤΟΝΤΟ Ίσως ν' άργήσω.

ΜΑΡΗΣ Γιατί;

ΝΤΟΝΤΟ Δέν μου είπες να πάω για τόν φόρεμά μου;

ΜΑΡΗΣ Μωρέ αλήθεια και τόν είχα ξεχάσει. Στάσου. (βγάζει τόν πορτοφόλι του και μετράει τά λεπτά όμως δέν άρχουν. Βάζει πάλι τόν πορτοφόλι του στη τσέπη και βγάζει τά κλειδιά του, πηγαίνει στο γραφείο άνοίγει τόν μεσαίο συρτάρι και βγάζει δύο-τρία άλλα πορτοφόλια γεμάτα χρήματα και χαρτιά. Παίρνει από ένα μετρονίκις δυνατά 10 εκατοστάρικα τόν βάζει πάλι μέσα, κλείνει τόν συρτάρι χωρίς να πάρη τά κλειδιά) πάρε αυτά να δώσης προκαταβολή. Φθάνουν;

ΝΤΟΝΤΟ Φθάνουν.

ΜΑΡΗΣ Τότε θά συναντηθούμε έδω κ' ύστερα πηγαίνουμε και τρώμε.

ΝΤΟΝΤΟ (παίρνει τά λεπτά τά βάζει στό σιηθος της) Όπως θέλεις άγάπη μου.

ΜΑΡΗΣ Έλα (τρεχάτη, ελαφρή ή Ντοντό τόν άγκαλιάζει και δίνουν ένα ήχηρό παρατεταμένο φίλημα) Άντίο Ντοντό μου.

ΝΤΟΝΤΟ Γεια σου παληόπαιδο (ο Μαρκής φεύγει από τήν θύρα τού βάθους).

ΣΚΗΝΗ 2α

Ντοντό-Ματθαίος-Φανίτσα

ΝΤΟΝΤΟ (άφου συνοδεύση εις τήν θύρα τόν Μαρκή, γυρίζει πάλι κάνει πως σκέπτεται, διορθώνει τα μαλλιά της, ανάβει ένα τσιγάρο, κοιτοσιέκεται και βαδίζει άργά προς τήν πλαγία θύρα. Μόλις φθάνει στό καιώφλι ά κούονται κίτποι από τήν θύρα τού βάθους. Ξαφνιάζεται και πηγαίνει κ' άνοίγει. Φαίνεται ο Ματθαίος. Η Ντοντό έκδηλώνει τήν έκπληξίν της, υποχωρεί κι' έπιπναινει ο Ματθαίος άκολουθούμενος από τήν Φανίτσα (ένο επάνω του και τόν φιλή) Πατέρα...

ρίχνεται με...

πατέρα μου... Ζής λοιπόν;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (τρέμει δλόκληρος) Παιτο μου...

πη μου.

ΝΤΟΝΤΟ (μόλις άποχωρηθεί κυτάει τήν Φανίτσα και τρέχει και τήν άγκαλιάζει) Φανίτσα μου... άδελφούλα μου... (μόλις τελειώνουν ή διαχύσεις και συνέλθουν δλοι) Τι κάνετε λοιπόν; πως είσαι πατέρα;... σε βλέπω πολύ άδύνατον.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ. Ύστερα άπ' όλα αυτά...

ΝΤΟΝΤΟ. Έλάτε έδω καθήστε... να κάθισο πατέρα. Έλα δώ Φανίτσα (παίρνει τήν Φανίτσα και τήν καθίζει μπροστά στο τραπέζι της δίνει όσα βουτήματα έχουν μείνει και τήν περιποιείται και τήν χαϊδεύει) Φάτα έλα, άκουσες; φάτα έλα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Τι κάνεις έσύ παιδί μου;

ΝΤΟΝΤΟ Έγώ δόξα σοι ο Θεός, είμαι πολύ καλά.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Εύχαριστημένη;

ΝΤΟΝΤΟ Πολύ. Έσεεις τί γινόσαστε; Πως σωθήκατε;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ. Μήπως ξέρω και γώ; Άμα πήγα στο σπήτι του Μαρίνου να σε ζητήσω που είχες κρυφτή μαζύ με τ' άλλα τά κορίτσια δέν όρθηκα κανένα εκεί. Κατάλαβα τότε ότι ή θά τόν είχατε σκάσει ή θά είχατε πέσει στο τσέτικο μαχαίρι. Έκανα λοιπόν τόν σταυρό μου, εϋχήθηκα στο Θεό να σε βοηθούσε να σωθής κ' άποφάσισα να σώσω τήν Φανίτσα. Κατέβηκα μαζύ της κάτω στην προκουμαία. Στο δρόμο τρεις φορές με σταματήσανε για λεπτά οι Τουρκοί και τούς έδωκα όλα τά λεπτά μου. Ένω νόμιζα πως θά σωνόμαστε, είπα πως θά χαθούμε γιατί γινόταν μεγάλο κακό. Πήγα στο έγγλέζικο προξενείο αλλά κ' εκεί κόσμος και ντουιιάς. Φύγαμε τόν βράδυ—βράδυ και ξανακατέβηκα στην προκουμαία κρατώντας στα χέρια μου τήν Φανίτσα. Κύταξα δεξιά κ' άριστερά μα δέν μπορούσα να κάνω τίποτα. Κατάλαβα πως θά χανόμαστε και μιλά και θά μάς έτρωγε ή ή θάλασσα ή ο Τουρκός, πήγαμε και καθήσαμε κολλητά σ' ένα καμμένο κ' έτοιμόρροπο τοίχο με τήν ιδέα να θρούμε εκεί καλλίτερα τόν θάνατο σάν θάπεφτε. Η Φανίτσα είχε λυγωθεί από τήν πείνα κ' ήταν ξαπλωμένη χάμω σάν νεκρή... Ά! Καλλιόπη μου... τί ώρες πέρασα εκεί στόν τοίχο είνε μαρτύριο... Κάθισα—κάθισα και κατά τας τρεις τόν πρωτό άκουσα μιá άτμάκατο που ζύγωσε στην άκρη. Έκανα πάλι τόν σταυρό μου, σηκώθηκα άρπαξα τήν Φανίτσα και τήν πέταξα μέσα σάν ένα τσουβάλι με πράγματα χωρίς να ρωτήσω κανένα και χωρίς να πώ τίποτα. Ύστερα πήδησα και γώ. Οι ναύτες κάτι μου είπαν, μα ποιός τούς κατάλαβε; Σε λίγο φύγαμε, μάς πήγαν σε κάπιο βαπόρι κ' έτσι σωθήκαμε στα χάλια που μάς βλέπεις. Μας φέρανε έδω και μένουμε στα Άνάκτορα.

ΝΤΟΝΤΟ Μόνοι σας;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Όχι μαζύ με άλλους πατριώτες και γνωστούς...

ΝΤΟΝΤΟ Έγώ πάλι ξέρεις, όταν ήμουνα στο Μαρίνου έμάθαμε πως οι Τσέτες πέρανε όλα τά κορίτσια. Είπαμε λοιπόν να φύγουμε μιá ώρα άρχήτερα. Άπάνω στην έτοιμασία μας ήρθαν οι Τσέτες. Ένας άπ' αυτούς πέφτει κατ' επάνω μου και με παίρνει. Τι να κάνω; Άρχισα τά παρακάλια να μη με σκοτώση να με λυπηθής κ'

αυτός με πήγε σ' ένα άλλο σπήτι και μ' έκλεισε εκεί σ' ένα δωμάτιο. Ύστερα από πολύ ώρα ήρθε θυμωμένος κ' άγριος. Αρχισε να με κακομεταχειρίζεται κ' ήθελε να με σκοτώση. Έγώ τάχασα. Μ' έρριξε χάμω ύστερα... ύστερα με πήρε μισολιγοθυμισμένη και μ' έβαλε άπάνω σ' ένα ντιβάνι και κει πέρα... εκεί πέρα...

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (ξεφωνίζει) Τι! τι;... μή μου τό λές! (τόν πιάνουν μερικοί λυγμοί και κάθεται και πάλιν στήν καρέκλα του) Ω! τούς άτιμους!

ΝΤΟΝΤΟ Ύστερα που συνήλθα ήτανε εύχαριστημένος και τού είπα και γώ με τήν ιδέα να τόν σκάσω να φύγω, τού είπα πως από τήν στιγμή εκείνη ήμουν γυναίκα του πειά. Αυτός χάρηκε... μ' έφίλησε... τόν φίλησα...

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Μή μου τό λές!

ΝΤΟΝΤΟ Και τού είπα να με πήγ στο σπήτι του Άρνή στην προκουμαία για άσφάλεια. Εύχαριστήθηκε για αυτό και με πήγε. Άμα πέρασαν κάμποσες ώρες βλέπω από τόν παράθυρο ένα άξιωματικό που έτοιμαζότανε να μιτρή σε μιá δάρκα. Πετάχθηκα έξω σάν τρελλή και τού φώναξα. «Καπετάνιε σώσε με» Έκειλος με πήρε μαζύ του κ' έτσι σώθηκα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (καταλυπημένος και με δάκρυα) Τους άτιμους... τούς άτιμους...

ΝΤΟΝΤΟ Έννοια σου όμως τώρα θά τακτοποιηθούμε. θά διερωθούν τά πράγματα... μή κάνεις έτσι... (γυρίζει στην Φανίτσα που έχει φάει οτι βοήκη στό δίσκο. Χαϊδευτικά) Έσύ Φανίτσα μου τί κάνεις;

ΦΑΝΙΤΣΑ Καλά.

ΝΤΟΝΤΟ Σ' άρεσαν τά βουτήματα;

ΦΑΝΙΤΣΑ Ναί. Έχεις κι' άλλα;

ΝΤΟΝΤΟ Τώρα δέν έχω. Μά θά σου άγοράσω. (τήν φιλεί) Νά έλα πάρε τούτο τόν βιβλίον να διαβάσης; έχει κ' ώρατες ζωγραφίες μέσα. (της δίνει ένα περιοδικό)

ΦΑΝΙΤΣΑ Θάρθουμε και μετς να κίτσουμε έδω πέρα;

ΝΤΟΝΤΟ Θάρθητε... θάρθητε (στόν Ματθαίο) Και πως ήρθες;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Η κυρία που μάς έπισκέπτεται συχνά μου είπε χθές τόν άπόγευμα πως είχες βάλει ειδοποίησι στην εφημερίδα.

ΝΤΟΝΤΟ Μά σε βλέπω άκόμη λυπημένο ένθ' εγώ είμαι γεμάτη χαρά.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Είμαι φουρκισμένος γιατί σ' άνέθρεψα τόσον καιρό για να σε χαρή ένας Τουρκός.

ΝΤΟΝΤΟ Έ! δέν πειράζει. Αυτά πέρασαν τώρα. Δέν έχουν σημασία. (ξαναπαίρνει ένα τσιγάρο κάνει να τόν καπνίση μα βλέπει τόν πατέρα της και μετανοιώνει)

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (παρηξενεύεται για τά λόγια της και για τήν χειρονομία της) Δέν έχουν σημασία; Τι θά πη αυτό;

ΝΤΟΝΤΟ Έ! να β,τι έγεινε, έγεινε. Τώρα πρέπει να κυτάξουμε να δούμε τί θά γίνουμε. Πως θά τακτοποιηθούμε. Έσεεις είστασε γυμνοί κι' έξηνητλημένοι. Πρέπει να συνέλθετε και ύστερα να ήσυχάσετε. . . να νοικιάσης μιá δυά κάμαρες. . . να όρής δουλειά, να τακτοποιηθής.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Μέρα νύχτα αυτό σκέπτομαι.
 ΝΤΟΝΤΟ Λοιπόν πρέπει να σε βοηθήσω εγώ... Νά...
 πάρε εδώ... (βγάζει από τό σιῆθος της τὰ εκατοντάδραχ-
 μα και μειράει, ύστερα τοῦ τὰ δίδει) Πάρε 500 δραχμές
 και πήγαινε να πάρης ὅτι σὰς χρειάζεται.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (ξαφνιαίνεται) Έχεις λεπτά; τόσα λε-
 πτά; Ποῦ τὰ βρήκες;

ΝΤΟΝΤΟ Τι σε νοιάζει;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (παίρνει τὰ λεπτά) Σ' εὐχαριστῶ παι-
 δάκι μου με ἀνακουφίζεις... με ξελαφρώνεις. Θὰ πάω να
 πάρω παπούτσια τῆς Φανίτσας και κανένα σακάκι δικό
 μου.

ΝΤΟΝΤΟ Όχι να μὴ πάρης σακάκι. Πάρε ἄλλα
 πράγματα και κράτησε τὰ ἄλλα για να φάτε καλλίτερα
 και για χαρτζηλῆκι. Όσο για σακάκι, μὴ σκέπτεσαι. Σὲ
 λίγες μέρες θὰ σοῦ δώσω εγὼ λεπτά να πάρης μιὰ φορε-
 σιὰ ρούχα;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (σὰν να ὑποψιάζεται) Κι' ἄλλα λεπτά;
 Μιὰ φορεσιὰ ρούχα;

ΝΤΟΝΤΟ Ναί... να μὴ σκεφθῆς τίποτα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Νὰ μὴ σκεφθῶ; (μένει σκεπτικὸς)

ΝΤΟΝΤΟ Σπουδαίο πρᾶγμα τάχα! Σκέπτομαι μά-
 λιστα και τὴν Φανίτσα. Πρέπει να τῆς πάρωμε κανένα
 ἐπανωφοράκι. Χειμῶνας ἔρχεται. Ἄνεις τὸ μεταξὺ πιά-
 σης δουλειὰ ἐσὺ... ἔ! τότε καλλιτερεῦει ἢ κατάστασις. (ὁ
 Μαιθαῖος συνεχίζει τῆς ὑποψίες του. Τώρα μόλις ἀρχί-
 ζει να εξετάζῃ τὸ σπῆτι, να κυτῆ τὰ ἐπιπλα, να προ-
 σέχῃ σὸ ντύσιμο τῆς Ντιοντί. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Φα-
 νίτσα ἔχει ἀφίσει τὸ περιοδικό, γυρίζει και κυτῆει ὅλα τὰ
 ἄλλα ἐπιπλα. Ἄνεις τὴν σκητὴ ὑπάρχει πιάνο τὸ ἀνοίγει
 και παταίει τὰ πλήκτρα χωρὶς δύναμι. Γυρίζει σ' ὄλο τὸ
 δωμάτιο. Ἡ Ντιοντί βλέπει πῶς ὁ πατέρας της εἶνε ἀφη-
 ρημένος) Μὰ τι σκέπτεσαι;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (μὲ ἀφηρημάδα) Κάτι... να κάτι σκέ-
 πτομαι...

ΝΤΟΝΤΟ Τι πρᾶγμα;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Έ; Τι πρᾶγμα; (συνέρχεται) Τι μοῦ
 εἶπες;

ΝΤΟΝΤΟ Τι σοῦ εἶπα; (σὰν παράξενη).

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (φαίνεται πῶς τακιοποίησε τῆς σκέψεις
 του) Δὲν μοῦ λὲς Καλλιόπη... τᾶκοφες τὰ μαλλιά σου;

ΝΤΟΝΤΟ Μπᾶ! σὲ καλὸ σοῦ! Ποῦ εἶμαστε και ποῦ
 βρεθήκαμε! Ποῦ σοῦ κατέβηκε;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Τᾶκοφες τὰ μαλλιά σου;

ΝΤΟΝΤΟ Ναί... ἀφοῦ τὰ δλέπεις;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Γιατί;

ΝΤΟΝΤΟ Εἶνε μὸδα... ὄλες τὰ κόβουνε τώρα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Περίεργο!... Καλὰ δὲν μοῦ λὲς; Τίνοσ
 εἶναι αὐτὸ τὸ σπῆτι;

ΝΤΟΝΤΟ (καταλαβαίνει τι θέλει να μάθῃ ὁ Μαι-
 θαῖος) Ξέρω εγὼ;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (σὰν να στεναχωρεῖται) Πῶς, ξέρεις ἐσὺ;

ΝΤΟΝΤΟ Ποῦ να ξέρω εγὼ τὸν ἰδιοκτήτην.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Όχι τὸν ἰδιοκτήτην. Σὲ ρωτᾶω ποιὸς
 κάθεται ἐδῶ;

ΝΤΟΝΤΟ Ἐγὼ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ἐσὺ;

ΝΤΟΝΤΟ Ναί.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ἐσὺ κάθου ἐδῶ μέσα; ... ἐδῶ σ' αὐ-
 τὰ τὰ... (δείχνει τὰ ἐπιπλα). Ὡστε δὲν εἶσαι ἢ καμαριέρα
 τοῦ σπητιοῦ;

ΝΤΟΝΤΟ (μὲ περιφρόνησι και κοροϊδία) Ἡ καμα-
 ριέρα... χὰ! χὰ! χὰ!... τι λὲς πατέρα;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (σοβαρὸς) Μὴ γελάς.

ΝΤΟΝΤΟ Εἶναι να μὴ γελάω; Ἡ καμαριέρα... χὰ!
 χὰ!... (μὲ ἄερα) δὲν τὸ εἶχα στὸ νοῦ μου... ὥστε ἤθελες
 να μὲ ἰδῆς καμαριέρα;... (μετάπτωσι) εἶμαι ἢ κυρία.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ἡ κυρία; Πῶς; ... γιατί; ... ἀπὸ πότε;
 (ἔχει συνοφρονωθῆ, καταλαβαίνει πῶς ἡ ὑποψίες του ἦταν
 ἀληθινές)

ΝΤΟΝΤΟ Δὲν σ' ἐνδιαφέρει.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δὲν ἐνδιαφέρει ἐμένα; Τὸν πατέρα σου;

ΝΤΟΝΤΟ (ύστερα ἀπὸ μικρὸ δισταγμὸ) Ἐ! ἀφοῦ
 σ' ἐνδιαφέρει, μάθε το. Ἄπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦλθα ἀπὸ τὴν
 Σμύρνη.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Καλὰ και πῶς;

ΝΤΟΝΤΟ Πῶς! Δὲν εἶναι και μεγάλο πρᾶγμα. Ὁ
 ἀξιωματικὸς ποῦ μ' ἔσωσε ἦταν συνταγματάρχης. Σὰν
 φθάσαμε στὴν Ἀθήνα μὲ πήγε στὸ σπῆτι του να μείνω
 ἔως ὅτου ἡσυχάσω. Στὸ σπῆτι γνώρισα τὸν ἀνεψιὸ τοῦ
 ἕναν καθὼς; πρέπει... (ὁ Μαιθαῖος κραταίει τὴν ἀναπνοή
 του) ἕνα πολὺ καλὸ παιδί.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Και λοιπόν;

ΝΤΟΝΤΟ Λοιπὸν μοῦ εἶπε ἂν ἤθελα να ζήσω μαζὺ
 του κ' ἀργότερα μποροῦσε και να μὲ παντρευτῆ. Ἐγὼ
 στῆ θέσι ποῦ ἤμουνα ἐδέχτηκα κ' ἔφυγα ἀπὸ τοῦ συνταγ-
 ματάρχη και ἦρθα κ' ἐμεινα ἐδῶ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Μαζὺ μὲ τὸν ἀνεψιὸ;

ΝΤΟΝΤΟ Βέβαια.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Σῶπα! (ξεσπᾶ) Βουβάσου! Και ἔχεις
 λοιπὸν τὴν ἀναίθεια να μοῦ λὲς ἐμένα αὐτὰ τὰ πράγματα;
 να μοῦ λὲς αὐτὲς τῆς ἀτιμίες;

ΝΤΟΝΤΟ (πειράζεται και πεισιμῶνει, ἐνῶ θέλει να
 κρατήσῃ τὴν ὑπεροχὴ και τὴν ἀνεξαρτησία της) Ποιὲς ἀτι-
 μίες; Ἐγκλημα κανένα δὲν ἔκανα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Μπράβο σου. Σὲ συχαίρω για τῆς
 ἰδέες σου.

ΝΤΟΝΤΟ Ἐζήτησα ν' ἀποκατασταθῶ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Μωρὲ μπράβο. Ὡραία ἀποκατάστασι.
 Ἡρθες διωγμένη και κατεστραμμένη ἀπὸ τὴν πατρίδα
 σου, ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, κ' ἀντὶ να φροντίσης να σωθῆς
 ἐσὺ χῶθηκες περισσότερο στὸ βούρκο.

ΝΤΟΝΤΟ Καλὲ ποιὸ βούρκο. Ὅτι θέλεις λὲς πα-
 τέρα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (σχεδὸν ἄγριος) Ἐγὼ λέω ὅτι θέλω ἡ
 ἐσὺ εἶσαι τελείως ξεμυαλισμένη. Ὅσο ἤμαστε στῆ Σμύρνη
 μποροῦσα και σὲ κρατοῦσα ἡσυχη και φρόνιμη. Κ' ἔπρεπε

να ἔρθῃ ἢ καταστροφὴ μου για να κάνης και σὺ τὴ δική
 σου στὸν ἑαυτὸν σου. Πᾶψε γιατί ἀθαδιάζεις. Νὰ μαζέ-
 ψης τὰ μυαλά σου και να ἔρθης να κυτάξουμε τι θὰ γί-
 νουμε. Ἐχεις κ' ἄλλη ἀδερφή μικρότερη κ' ἀλλοίμονο
 ἂν ἀκολοθῆσῃ τὸ παράδειγμά σου. Νάρθης να φύγουμε
 και τὸ γληγορότερο.

ΝΤΟΝΤΟ Ἐχεις λάθος πατέρα. Ἐνόσω εγὼ ἔρθῃκα
 ν' ἀποκατασταθῶ...

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Πᾶψε σοῦ εἶπα!...

ΝΤΟΝΤΟ Ἄ! μὰ ἐπὶ τέλους πῶς θέλεις να πάψω;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Θέλω να πάψης.

ΝΤΟΝΤΟ Γιατί;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Γιατί σοῦ τὸ λέω εγὼ, ὁ πατέρας σου
 και πρέπει να σὲ προστατέψω ἀπὸ τῆς τρέλλες σου.

ΝΤΟΝΤΟ Δὲν μπορεῖς τώρα πειὰ να μὲ προστα-
 τέψης.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ἐνόσω δὲν σὲ πάντρεψα.

ΝΤΟΝΤΟ Ναί, ἀλλὰ ἔχω ἡλικία ποῦ μπορῶ να κάνω
 ὅ,τι θέλω.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Καλλιόπη πρόσεξε τὰ λόγια σου.

ΝΤΟΝΤΟ Μὰ ἐπὶ τέλους τί να προσέξω. Θὰ ζήσω
 ὅπως θέλω.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Θὰ ζήσης σὰν μιὰ...

ΝΤΟΝΤΟ Οὐφ! μὰ ἐπὶ τέλους τὸ ξέρεις πῶς θαρέ-
 θηκα τὰ μαλλώματά σου, τῆς φωνές σου, τῆς κρίνεις σου;
 Τῆς ἀκούγα κάθε μέρα στῆ Σμύρνη δὲν ἔχω σκοπὸ να
 τῆς ἀκούω και δῶ. Μὴ νομίζεις λοιπὸν πῶς ἐπειδὴ ἐσὺ
 εἶσαι παλαιὸς ἀνθρωπος πρέπει κ' ἐγὼ να γυρίσω στὰ χρό-
 νια τὰ δικὰ σου; Ἐννοῶ να ζήσω ἐλεύθερη ἀπὸ σένα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ. Πᾶψε σοῦ εἶπα γιατί μὲ τὰ λόγια σου
 μοῦ ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Ἐλα ἐτοιμάσου να
 φύγουμε.

ΝΤΟΝΤΟ. Ποῦ να πάμε;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ. Στὰ Ἀνάκτορα. Θὰ μείνουμε ἐκεῖ μα-
 ζὺ.

ΝΤΟΝΤΟ. Πατέρα δὲν ξέρεις τί λὲς.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ. Δὲν ξέρω τίποτα. Ἡμουν και θὰ εἶμαι
 ἕνας τίμιος ἀνθρωπος. Ἄν ἔτυχε και δυστύχησα δὲν πει-
 ράζει, γιατί ἐδῶ δυστύχησε ὄλος ὁ κόσμος. Ἄν σὲ κατέ-
 στρεψαν ἐσένα οἱ Τούρκοι, ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος και δὲν
 θὰ σὲ ἀφίση να χαθῆς. Ἐνόσω ζῶ, δὲν θέλω να ἰδῶ καμ-
 μιὰ ἀπὸ τῆς κόρες μου στὸ στραβὸ δρόμο. Αὐτὸ να ξέ-
 ρρης! (μετάπτωσι) Για αὐτὸ λοιπὸν ἦσουνα τόσο εὐχαρι-
 στημένη σὰν ἦρθα: Για αὐτὸ λοιπὸν θέλησες να μὲ ὑπο-
 στηρίξης; Τέτοια ὁμως ὑποστήριξι... ὑποστήριξι ποῦ ἔρχε-
 ται ἀπὸ ἄτιμα μέσα, εἶνε ἐντροπὴ για ἕνα πατέρα... ὑπο-
 στήριξι ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πουλημένη σάρκα τῆς κό-
 ρης μου; εἶνε ἀτιμία για μένα... (ψάχνει και βρίσκει τὰ
 χρήματα και τὰ πετάει) Πάρτα πίσω λοιπὸν τὰ χρήματά
 σου... (Μετάπτωσι μὲ γλυκὸ τόνο) Τώρα σοῦ τὴν εἶπα
 τὴν ἀπόφασί μου. Ἄκουσέ με και ἔλα μαζὺ μου να μοι-
 ρασθῆς τὴν φτώχεια και τὸν πόνο μου. Ἐλα μαζὺ μου
 να μοιρασθῆς τὴν καθαρὴ μου τὴν καρδιά και τὴν τιμὴ
 μου. Ἄφησε τῆς τρέλλες σου. Αὐτὸς ποῦ σ' ἔχει θὰ σ' ἀ-

φίση αὐριο, ἄμα σὲ χορτάση. Και θὰ πᾶς μὲ ἄλλον και
 θὰ σ' ἀφίση κ' αὐτὸς και θὰ πᾶς ὕστερα μὲ ἄλλον και
 μὲ ἄλλον και τὸ τέλος σου... Ὡ! τὸ τέλος σου δὲν θέλω
 να τὸ συλλογισθῶ. Νὰ ξέρῃ; παιδί μου, πῶς εἶνε καλλί-
 τερα να κάθουσαι σ' ἕνα ξύλινο σκαμνί, ποῦ εἶνε γερὸ και
 δικό σου, παρὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα τέτοια, ποῦ εἶνε ξένη
 και θὰ σπάση. Εἶνε καλλίτερα, παιδί μου, να στηρίξης
 τὴν ζωὴν σου στὰ χέρια σου και στὸ μυαλό σου, παρὰ
 στὰ χεῖλη σου και στὴν ὁμορφιά σου. Ἐλα μὲ τὸν πα-
 τέρα σου... Ἐλα.

ΝΤΟΝΤΟ (μὲ ἀπόφασι) Δὲν θάρθω, πατέρα, δὲν
 μπορῶ. Καθένας ἄς κάνῃ τὸ λογαριασμό του.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δὲν θάρθῃς;

ΝΤΟΝΤΟ Δὲν μπορῶ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Μίλα μου σοβαρά. Θάρθῃς;

ΝΤΟΝΤΟ Όχι.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ἐ! τότε μὴ μὲ ξαναπῆς πατέρα. Δὲν
 ἔχεις πατέρα πειὰ. Στὰ μάτια μου, δὲν εἶσαι πειὰ κόρη
 μου. Εἶσαι μιὰ κολασμένη, μιὰ ἀμαρτωλή.

ΝΤΟΝΤΟ (ξεσπᾶει κ' αὐτῆ). Ἄ! για να σοῦ πῶ!
 Φθάνουν πειὰ ἡ φωνές σου και ἡ βρισιές σου! Ἄντι να μὲ
 εὐχαριστήσης για τὴν καλὴν μου καρδιά, να θέλω να σὲ
 βοηθήσω, ἐσὺ μὲ κακομεταχειρίζουσαι μὲ τὴν πρώτη φο-
 ρὰ ποῦ μὲ εἶδες. Ὅτι θέλεις κάνε ἐσὺ, κ' ἐγὼ...

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ἐσὺ νᾶχῃς τὴν κατάρα μου... (ἡ Φανί-
 τσα ἐξακολουθεῖ τὴν διασκέδασίν της ἐνῶ κἄπου-κἄπου
 παρακολουθεῖ και τὴν λογομαχία. Ἐχει πάει τώρα στὰ
 γραφεῖο κ' ἀφοῦ τὸ ξετιάσει βλέπει τὸ συτάρι ποῦ ἔ-
 χουν μείνει ἐπάνω τὰ κλειδιά. Τὸ ἀνοίγει, βλέπει τὰ πορ-
 τοφόλια, ἐκπλήττεται σὰν τὰ ἀνοίξη και ἰδῆ τὰ χρήματα,
 ὕστερα κυτῆζοντας τὸν πατέρα της και τὴν Ντιοντί, ποῦ
 δὲν τὴν βλέπουν, βάζει κρυφὰ τὸ ἕνα στὴν τσέπη της. Ἐ-
 κείνη τὴν στιγμή τῆς φωνάζει ὁ Μαιθαῖος) Φανίτσα...
 ἔλα να φύγουμε... σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι ἦρθαμε κατὰ λάθος...
 δὲν ἔχουμε δουλειὰ... (ἡ Φανίτσα τρέχει και πιάνει τὸ
 χέρι τοῦ Μαιθαῖου. Ἡ Ντιοντί ἀνάβει τώρα τὸ τσιγάρο
 ποῦ δὲν εἶχε ἀνάψει πρὶν. Ὁ Μαιθαῖος μὲ τὸ κεφάλι
 σκυφτὸ φθάνει εἰς τὴν θύρα ἐκεῖ γυρίζει) Καλλιόπη... για
 τελευταία φορὰ... σκέψου το καλὰ... ἔλα να φύγουμε (Ἡ
 Ντιοντί τοῦ στρέφει τὰ νῶτα) Δὲν ἀπαντᾶς; Ἐ! τότε να
 τὸ ξέρης... Εἶσαι μιὰ καταραμένη... μιὰ ἀμαρτωλή (φεύ-
 γει μαζὺ μὲ τὴν Φανίτσα).

ΣΚΗΝΗ 3η

Ντιοντί

ΝΤΟΝΤΟ (συγχισμένη και κατακόκκινη κάνει δυὸ
 -τρεις βόλτες μικρὸς και βλέποντας χίμω τὰ χρήματα
 ποῦ πέταξε ὁ Μαιθαῖος τὰ παραμερίζει μὲ τὸ πόδι της.
 Σκέπτεται τὴ σκητὴ ποῦ ἔγινε. Ὑστερα κάθεται κἄπου,
 βάζει τὸ ἕνα πόδι στ' ἄλλο και καπνίζει ἠδονικὰ τὸ τσι-
 γάρο της. Ὑστερα ἀπὸ λίγο τὸ πετάει. Ἀναστενάζει,
 στεναχωρεῖται και λέει) Ὡχ ἀδερφέ... Δὲν βαρύνει...

(σηκώνεται μαζεμένοι τα χρήματα τα βάζει μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα και περνάει στὸ διπλανὸ δωμάτιο).

ΣΚΗΝΗ 4η.

Μαρῆς ὕστερα Ντοντό

ΜΑΡΗΣ (ἀφοῦ μείνει ἡ σκηνὴ λίγα δευτερόλεπτα ἄδεια μπαίνει μὲ ὀρμὴ καὶ ἐντελῶς ἀνήσυχος. Στέκεται στὴ μέση και ψάχνεται ὀλόκληρος) Τίποτα... (μὲ μιὰ κίνηση βρίσκει στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου βλέπει τὰ κλειδιά χαμογελαί ἀπὸ χαρὰ και ἀνοίγει. Νευρικά πιάνει τὰ ἄλλα δύο πορτοφόλια, τὰ ἀνακατεύει και μαζὺ μὲ αὐτὰ και τὰ χαρτιά, τρομάζει, γίνεται κατακίτριτος και μὴ βρισκοντας τὸ ἄλλο πορτοφόλι φωνάζει σὰν λαχαιασμένος) Ντοντό... Ντοντό...

ΝΤΟΝΤΟ (ἀπὸ μέσα) Ἦρθες κιόλας; Τί ὥρα εἶνε;

ΜΑΡΗΣ Ἐλα δῶ... ἔλα γλήγορα.

ΝΤΟΝΤΟ Τί θέλεις;

ΜΑΡΗΣ Ἐλα δῶ σοῦ λέω.

ΝΤΟΝΤΟ Ντόνομαι.

ΜΑΡΗΣ Οὐφ! ἔλα ἐδῶ, ἀδερφέ, σοῦ λέω. (βγαίνει ὅπως-ὅπως ἢ Ντοντό) Πῶς εἶναι τὸ πορτοφόλι μου; λέγε.

ΝΤΟΝΤΟ Ποιὸ πορτοφόλι; Τί συμβαίνει;

ΜΑΡΗΣ Τὸ πορτοφόλι ποῦ εἶχα ἐδῶ μέσα.

ΝΤΟΝΤΟ Ἰδέαν δὲν ἔχω, τί ἔπαθες;

ΜΑΡΗΣ Ντοντό καταστρέφουμαι, ἕως αὐτὴ τὴ στιγμή χάνω 120 χιλιάδες δραχμές... ἡ λίρα ἔκαμε deport 3 μονάδες. Θέλησα νὰ δώσω ὅλες τῆς λίρες μου... εἶχα χάσει τὰ κλειδιά και τὰ βρήκα ἐδῶ στὸ συρτάρι ξεχασμένα ἀπὸ τὸ πρωτ... ἀνοίγω... τὸ πορτοφόλι μὲ τῆς λίρες και τὰ τσέκ δὲν εἶναι μέσα... ποῦ εἶναι;.. λέγε...

ΝΤΟΝΤΟ Δὲν ξέρω τίποτα.

ΜΑΡΗΣ Πῶς δὲν ξέρεις... ἐδῶ ἦταν τὸ πρωτ ποῦ σοῦ δῶσα τὰ λεπτὰ.

ΝΤΟΝΤΟ Κύτταξε καλλίτερα χριστιανέ μου.

ΜΑΡΗΣ (ξαιαψάχνει πάλι) Τίποτα... δὲν εἶν' ἐδῶ (ἀπειλητικὸς) Ντοντό, ποῦ εἶναι τὸ πορτοφόλι μου... καταστρέφουμαι σοῦ λέω... καιρὸ δὲν ἔχω νὰ χάνω.

ΝΤΟΝΤΟ Μὰ δὲν μὲ πιστεύεις. Σοῦ λέω δὲν ξέρω.

ΜΑΡΗΣ (τὴν πλησιάζει) Δῶσε μου τὸ πορτοφόλι μου... (ξεφωνίζει νευρικά) Δῶσε μου τὰ λεπτὰ μου...

ΝΤΟΝΤΟ Μὰ δὲν πιστεύεις; Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα.

ΜΑΡΗΣ Ἄστα αὐτὰ. Τώρα θὰ χάνω 150 χιλιάδες. Φέρ' τὸ πορτοφόλι.

ΝΤΟΝΤΟ Ἄ! μὰ γὰ νὰ σοῦ πῶ! Δὲν ἀνακατεῦθηκα ποτὲ μὲ τὰ λεπτὰ σου γὰ ν' ἀνακατεῦτῶ και τώρα. Δὲν ξέρω τίποτα. Κάνε καλὰ μὲ τὰ μυαλά σου.

ΜΑΡΗΣ Ἔτσι λοιπόν;

ΝΤΟΝΤΟ Ἔτσι.

ΜΑΡΗΣ Ὡστε θέλεις νὰ μὲ κλέψης μπρὸς στὰ μάτια μου;

ΝΤΟΝΤΟ Ἐγὼ νὰ σὲ κλέψω;... Εἶσαι πρόστυχος.

ΜΑΡΗΣ (ἀρχίζει νὰ τὴν κυνηγᾷ ἐνῶ ἡ μορφή του πέρανει μὰ παράδοξη δὴ ἀπὸ ἀγανάκτησι και κυρίως ἀπὸ τὴν δόξα τοῦ παιχιδιοῦ και τὴν ἰδέα τῆς καίστροφῆς.) Φέρε τὸ πορτοφόλι... φέρε τὰ χρήματά μου γιατί δὲν εἶσαι ἱκανὴ ἐσοῦ νὰ μὲ κλέψης ἐμένα, παληογύναικο... φέρ' τὰ λεπτὰ σοῦ λέω, γιατί μ' αὐτὰ τὰ δύο μου χέρια... νά! σὲ πνίγω ἔτσι... σὰν πουλί...

ΝΤΟΝΤΟ (τρομοκρατημένη) Μαρῆ μου... ἀγάπη μου... δὲν ξέρω τίποτα, σοι λέω... στὴν ἀγάπη μας.

ΜΑΡΗΣ (τᾶχει χαμένα) Δὲν μοῦ τὸ δίνεις εἰ;... θέλεις νὰ μὲ καταστρέψης; ἀλλὰ κ' ἐγὼ θὰ καταστρέψω ἐσένα... τὰ λεπτὰ μου... φέρ' τὰ λεπτὰ μου... (ἔχουν φθάσει στὴν πλαγιὴ θύρα και φεύγουν. Ἡ σκηνὴ ἄδεια. Κάποιο πάλαιμα ἀκούγεται ἀπὸ μέσα και μερικοὶ βουχηθμοὶ και ῥόγχοι.)

ΣΚΗΝΑ 5η

Μαρῆς και ὕστερα Ματθαῖος

ΜΑΡΗΣ (βγαίνει μὲ τὰ μαλλιά ἀνακατεμένα, τὰ ροῦχα τσαλακωμένα, ἐξηντημένος μὲ τὸ λογικὸ του χιμμένο πηγαίνει και κάθεται κάπου. Τᾶχα μὲ δύο ἱκανοποιήσεως) Παληο-βρωμά... θὰ μὲ κοροϊδέψης ἐσοῦ ἐμένα... και τώρα θᾶχει 6 μονάδες deport... ὁ Λυμπερινός... χὰ! χὰ!... (ἀφίνει ἓνα ἠλίθιο γέλοιο διὰν κτυποῦν στὴν πόρτα και πετιέται κατατρομαγμένος) Ποιός;...

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (ἀπ' ἔξω) Ἄνοιχτε!

ΜΑΡΗΣ Ἡ ἀστυνομία. (πηγαίνει κ' ἀνοίγει)

ΜΑΤΘΑΙΟΣ (μπαίνει λαχαιασμένος, κυτᾷ μὲ ἐκπληξι τὸν Μαρῆ και ὁ Μαρῆς τὸ ἴδιο) Δὲν μοῦ λέτε: Σεῖς κάθεσθε ἐδῶ;

ΜΑΡΗΣ (ἀφηρημένος) Ἐγὼ; ποιὸς δηλαδὴ;

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ἐσεῖς ποῦ ἔχετε μαϊτρέσα τὴν Καλλιόπη, ποῦ ἦταν κόρη μου.

ΜΑΡΗΣ Ἄ!... ναί, ἐγὼ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Λοιπὸν εἶχα ἔρθει πρὸς ὀλίγου ἐδῶ μὲ τὴν μικρὴ μου τὴν κόρη. Φτίνειται πῶς παίζοντες μὲ τὸ γραφεῖο σας βρήκε ἓνα πορτοφόλι και τὸ πήρε. Πάρτε το (τοῦ τὸ δίδει) Εἶνε ἄθικτο. (ὁ Μαρῆς ἐκπλήττεται, γελᾷ, σφίγγει τὸ πορτοφόλι) Αὐτὸ εἶχα νὰ σᾶς δώσω. Χαίρετε.

ΜΑΡΗΣ (στρέφει και τὸ ἀνοίγει, τὸ κυτᾷει καλὰ και ἔξαφνα φωνάζει) Ντοντό... τὸ βρήκα... Ντοντό... (τρομάζει ποῦ δὲν τοῦ δίδεται ἀπάντησι) Ντοντό... (τοῦ περνάει ἡ ἰδέα πῶς τὴν σκότωσε και πέφτει σ' ἓνα κίθισμα ἀφίνοντας ἓνα παρατεταμένο κλαυσιέλο.)

Αὔλαία γλήγορα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ὁ ἰατρὸς Ἀσπροσέλινος

Εἶναι 3 μετὰ μεσημβρίαν και ὁ Αὐγουστῆς ἐτοιμάζεται διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν γιατρο-κηδεμόνα του στὴν ὁδὸν Πινακωτῶν. Τὸ μεσημέρι πήρε κάτι βιαστικά στὴν Ἀφθονία και ἀφηρημένος μὲ τὰς ἐντυπώσεις του δάγκασε μάλιστα και τὴ γλῶσσά του.

... — Ἀπάνω εἶναι ὁ Κύριος Ἰατρὸς;

— Περᾶστε, παρακαλῶ, στὸ σαλόνι. Ἐχει κάποιαν ἀσθενὴ μέσα ἅμα θὰ εἶναι ὥρα θὰ σᾶς πῶ νὰ μπῆτε σεῖς.

Ὁ Αὐγουστῆς ξεφυλλίζει τώρα κάτι κιτρινασμένα

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΣΤΗΛΗ

Η ΜΟΔΑ

Τὸ νέο μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Κάμποσες κυρίες ἀποφάσισαν νὰ συστήσουν ἓνα σύλλογο, μὲ πρόγραμμα: «Πόλεμος ἐναντίον τῆς Μόδας.»

Μαθαίνουμε ἀκόμᾳ, πῶς ὄχι λίγες γραφτήκανε μέλη στὸν πρωτότυπο αὐτὸ σύλλογο.

Μὰ μήπως ἔχουν ἄδικο οἱ καλές μας κυράδες νὰ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον μᾶς θεᾶς, ποῦ ἔστησε ἀκλόνητα τὸ θρόνο της στὴ γυναικεία συνείδηση και στὸ γυναικεῖο μυαλὸ και ποῦ τῆς προσφέρουν καθημερινὰ ὄχι θυσιᾶς λιβανιοῦ—αὐτὰ συνηθίζονταν τὸν παλῆ καιρὸ, τώρα περὶ εἶναι demodès— ἀλλὰ θυσιᾶς ὕλικῆς, πολλῆς φορὲς ἠθικῆς και πολὺ συχνὰ ἀνθρωπιστικῆς.

Ὅχι μονάχα τὶς δικαιῶνω γὰ τὴν πρωτότυπην ἰδέα τους, ποῦ δείχνει κάποια τῆς ψυχῆς ἀγανάκτηση, ἀλλὰ τὶς θαυμάζω, τὶς μεγαλοποιῶ, τὶς ντύνει ἡ φαντασία μου μὲ ὑπέρολαμπρην αἴγλην, μὲ μαρτυρικὸ φώτιστέφανο.

Τὶς θεωρῶ ἡρωίδες και μάρτυρες.

Δὲν εἶναι ἴσως ἡρωϊσμός νὰ προσπαθοῦν νὰ γκερμίσουν ἀπὸ τὸ στυλοβάτη της μιὰ θεᾶ, ποῦ ἐπιβλητικά κ' ἀγέρωχα, αἰῶνες τώρα, δέχεται τὴν λατρεία τῶν χαριτωμένων λυγερῶν πιστῶν της;

Πόσες φορὲς θὰ σκορπίστηκε ἀσυνείδητα στὰ πόδια της ὁ κόπος κ' ἡ ὑπεράνθρωπη ἐργασία δλάκαιρων ἡμερῶν και νυχτῶν δυστυχιμένου βιοπαλαιστοῦ μὲ μόνη τὴν πρόφαση, ποῦ εἶσι τὸ προστάζει ἡ θεᾶ!

Πόσες φορὲς θὰ πατήθηκαν προλήψεις, θὰ κουρελιάστηκε ἡ ἠθικὴ, ἡ περηφάνεια, τὸ καλιγόητο φιλότιμο,

περιοδικά, ἱατρικά και φιλολογικά, τὰ ὁποῖα κάθε βράδυ τακτοποιεῖ ἡ κυρὰ Ἀνέζω, παλαιὰ ὑπηρέτρια τοῦ γιατροῦ, και κάθε πρωὶ τἀνακατεύουν οἱ πελάται. Δὲν λείπει ἡ ἱατρικὴ Μέλισσα τοῦ Γούδα, οὔτε ὁ Φοῖβος και ὁ Παράφοιβος τοῦ Πύρρα, τὰ ὁποῖα γὰ καλὸ και γὰ κακὸ τὰ ξεχωρίζει ἡ Revue Pittoresque και ἡ Journal medical.

Ὁ ἰατρὸς Ἀσπροσέλινος εἶναι ὁ παλιὸς φίλος και συμμαθητῆς τοῦ πατέρα του. Ἀκόμη και στὸ Παρίσι μαζί ἔμειναν τρία χρόνια.

— Περᾶστε μέσα, Κύριε.

Ὁ Αὐγουστῆς εἰσέρχεται και ὑποκλίνεται μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τοῦ γιατροῦ.

γὰ νὰ προσφερθοῦν θυσίαι στὸ ναὸ τῆς ἀχόρταγῆς θεᾶς. Ἀλλὰ ἐνῶ τὶς θαυμάζω σὰν ἡρωίδες, τὶς πονῶ σὰν μάρτυρες.

Γὰ νὰ ντυθεῖ ἡ θέλησή τους τὴν πανίσχυρη δύναμη και νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο ν' ἀποφασίσουν τὴν ἐξόντωση τῆς θεᾶς, πόση ἀγανάκτηση και πόση πικρία θὰ δοκίμασε ἡ ἐπαναστατημένη ψυχὴ τους!

Πόσες φορὲς ἀντικρούοντας χαριτωμένη σιλουέττα καλοντυμένης φίλης τους, δὲ θὰ πόνεσαν λιγάκι, γιατί δὲν μπορούσαν νὰ τὴ φτάσουν στὴ χάρη τοῦ κορμιοῦ και στὸ καλλιτεχνικὸ της ντύσιμο!

Πόσες φορὲς κάποια ἔξυπνη φρασούλα της δὲ θᾶμεινε ἀπαρτήρητη ἀπὸ τὸν ἀκροατῆ, γιατί τὴν προσοχὴ του τὴν τράβηξε ἓνα τῆς τελευταίας μόδας καλοκκομμένο κουστουμάκι, ποῦ ἄφηνε νὰ φαίνωνται ὅλες οἱ ὁμορφιᾶς ἐνὸς τέλειου γυναικείου κορμιοῦ!

Πόσες φορὲς! πόσες φορὲς.. Γιατί ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος και πρὸ πάντων ἡ γυναῖκα. Καὶ ἡ γυναῖκα, κακὰ τὰ ψέμματα, θέλει νὰ ἀρέσῃ. Ἄς μὴ λησμονᾶμε τὴ μεγάλη τὴ Staël. Σ' ἐπίσημο τραπέζι κάθονταν δεξιὰ τοῦ Ναπολέοντα, ἐνῶ ἀριστερὰ του βρισκονταν ἡ ὠραιότερη κυρία τῆς Αὐλῆς.

— «Τί τύχη!» εἶπε ὁ Ναπολέων, «νὰ κάθωμαι μετὰ ξὺ τοῦ Πνεύματος και τῆς Ὁμορφιάς!»

«Μὰ και ἡ Κυρία ἀπὸ κεῖ εἶναι ὁμορφη.» ἀπήντησε ἡ κ. Staël.

Μάλιστα, κυρίες μου, εἶστε ἔξυπνες, τὸ παραδέχομαι, μὰ ὁμορφες δὲν θᾶστε, εἶστε μορφωμένες, μὰ χαριτωμένες ὄχι, εἶστε μέλη τοῦ συλλόγου σας, μὰ γυαῖκες δὲν εἶστε.

Είναι αυτός ψηλός, καταμελάχρσινος, ξεραγκιανός, με χείλη χοντρά, με φρεΐδια πυκνά, με μουστάκι παχύ, με φινταχτό μπάμ-τερελελε και με φαβοριτίτσες.

Φορεϊ χρυσά γυαλιά και τόν κυττάζει ασκαρδαμυκτί, λέγοντάς του γρήγορα και ξερά.

- Τη γλώσσά σου.
- Δεν ήλθα δι' ιατρικήν συμβουλήν . . .
- Τότε να συμβουλευθώ εγώ εσένα.
- Έννοώ ότι δεν είμαι άσθενής.
- Τότε πρὸς τί με άπασχολεΐτε.

Εἰς άπάντησιν ὁ Αὐγουστῆς -οὔ ἔτινε τὸ γράμμα.

- Τὰ γράμματα δίδονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ἐγγειρίζονται· καὶ ἦταν ἀκόμη πρόκειται περὶ ἐγγράφου άπονομῆς παρασήμου· με τὴν διαφορὰν, ὅτι τότε ὁ κομιστὴς σκέκεται νὰ πάρῃ τὸ μπαχτοῆσί του.

Ἐὶς τὸ Αὐγουστῆς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

- Φαῖδρὸς εἰσθε. Ἐς δούμη ὀπωσθήποτε περὶ τί-νος πρόκειται.

- Εἶναι συστατικόν . . . Εἶμαι . . .

- Τώρα πού τὸ άνοιξα τὰ βλέπω καὶ μόνος μου . . . Μά τί τρεμουλογράμματα εἶναι αὐτά ; ! Ποῖος εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ Κύριος αὐτὸς πού μου γράφει ;

- Ὁ ἱατρὸς Λεωνίδας Γούμενας, ὁ πατέρας μου.

- Ἄ ! . . . καὶ τί συμβαίνει καὶ γράφει ἔτσι ;

Τότε ὁ Αὐγουστῆς διηγήθη τὴν οἰκογενειακὴν του περιπέτειαν στὸν γιατρόν, ὅστις μετεβλήθη ὅπως ὁ μυθολογούμενος Πρωτεὺς καὶ συνεκινήθη βαθύτατα.

- Μά δὲν μου ἔλεγεσ τὴσὴν ὥρα παιδί μου ποῖος εἶσαι ;

- Ἦρχισα νὰ τὰ λέγω, ἀλλὰ με διεκόψατε.

- Μὲ συγχωρεῖς παιδί μου· νὰ ἤξευρες τί ὑποφέρει ἕνας ἱατρὸς τὸν ὁποῖον ἐπισκέπτονται περισσότεροι κουτοὶ παρὰ ἄρρωστοὶ, ὅλοι δὲ ὄχληροί ! Ἐχεις καλὸν πατέρα . . . μπά τὸν καῦμένο ! . . .

Ἐὶς τὸ Αὐγουστῆς.

- Ποῖος ;

- Ἐγὼ εἶμαι Κύριε, ἢ Ἄνέξω.

- Μῖλα.

- Ὁ άσθενὴς ποῦφυγε, ἐπιμένει, νὰ ρίξῃ κοφτεὲς βεν-τοῦξες καὶ νὰ βάλῃ καὶ βδέλες γιὰ νὰ φύγῃ, λέγει, τὸ κακὸ τὸ αἷμα.

- Τότε ἄς πάῃ σὲ μπαρπέρη καὶ ἄς μὴ με ξανα-σκοτίσῃ . . . Τὰ βλέπεις φίλτατε ;

- Αὐγουστῆς.

- . . . Αὐγουστῆ ; Συνήθως τέτοια ἔχομε, τὰ ὁποῖα καὶ ἐξαγριώνουν τὸ ὕφος· μας. Λοιπόν, παιδί μου, ἐν πρώτοις καλὰ ἐσκέφθησ νὰ μείνησ εἰς δωμάτιον παρὰ τινι οἰκογενείᾳ, ἀλλὰ καλὰ ἐσκέφθησ καὶ ὁ σπουδάζων σὲ νὰ ἐπιδοθῆσ εἰς τὸ ἐμπόριον. Εἰς αὐτὴν τὴν ἀσολίαν δὲν ὑπάρχει φόβος διὰ νὰ κάμησ τὸ κακὸν αἷμα τοῦ πελάτου μου. Νὰ ἔρχεσαι νὰ με βλέπησ συχνὰ καὶ ὁπόταν θέλῃσ. Διὰ τὴν ἐν Ἀθήναισ τακτοποίησίν σου θὰ συνεν-νοηθῶ με τὸν Τατῆν.

- Τατῆν ;

- Ἄ ἔχεις δίκηο, εἰς τὰς Ἀθήνας ὅμως τὸν γνωρί-

ζει ὅλος ὁ κόσμος. Εἶναι ὁ φαρμακοποιὸς Κωνσταντῖνο-Κατκουζηνός. Τὴν ξέρεις τὴν Καπνικαρέα ;

- Σήμερα ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίσω.

- Ἄ, χά. . . χά. . . λαμπρά. Ἐκεῖ ἔρωτᾷ ; καὶ σ' ὄν δεικνύουν τὸ φαρμακεῖόν του. Ἄν καὶ εἰς τὴσὴν ἀπόστασιν εὐρισκόμεθα, ἐν τούτοις κάθε μεσημέρι παίρνω ἀπὸ ἐκεῖ τὴν βόλτα μου. Εἶναι τὸ μόνον σημεῖον πού εὐχαριστοῦμαι καὶ ξεκουράζομαι· ἀλλὰ καὶ πελάται τῆσ εἰδικότητόσ μου - παθολόγος καὶ ἰδίως ὡσ νευρολόγος εἶμαι ἀνεγνωρισμένος - παρουσιάζονται πολὺ συχνὰ εἰς τὸν ἀγαπη-τὸν Τατῆν.

Ἐὶς τὸ Αὐγουστῆς καὶ πάλιν με τὸν αὐτὸν τρόπον.

- Τί θέλεις εὐλογημένη ;

- Ἐπιμένει νὰ σᾶσ δῆ.

- Ἄς ἔρθῃ καὶ σὰν φύγῃ ἀμπάρωσε τὴν πόρτα . . .

Τί ἄλλο με θέλεις χριστιανέ ;

- Μοῦ πονεῖ τὸ πόδι μου.

- Κάτσε νὰ τὸ ἰδῶ.

- Σᾶν κάθομαι μοῦ πονεῖ περισσότερο.

- Τότε στάσου σοῖζα. Ὡ διάβολε ! . . . Μὲ συγχω-ρεῖς Κύριε Αὐγουστῆ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδω περὶ τίνοσ πρόκειται· ἂν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἀρθριτικός· ἂν δὲν πρόκειται ἀπλῶσ διὰ τὸ λεγόμενον νευροκαβαλίκενμα.

- Μά θὰ πηγαίνω Κύριε Ἀσπροσέλινε. Αὐριο τὸ μεσημέρι θὰ σᾶσ ἰδῶ στοῦ Κυρίου Τατῆ.

- Εὐγε πού τὸ ἐνθυμήθησ. Χαῖρε λοιπόν καὶ κα-λῶσ ὄρισες. Καὶ τὸν ἐφίλησε στοῦ μέτωπον.

Καὶ ἢ Ἄνέξω ἐκπλαγείσα ἀπὸ τὴν διάχυσιν τοῦ για-τροῦ τὸν βγάξει εἰς ἔξω λέγοντάσ του:

- Στοῦ καλὸ παιδί μου, καὶ με τὸ καλὸ νὰ ἰδῆσ τὴν ὑγείᾳ σου.

- Εὐχαριστῶ, λέγει ὁ Αὐγουστῆς, καλὴ κυρά, πάρε καὶ αὐτὸ νὰ πῆσ καὶ σὶν ὑγείᾳ μου.

Καὶ ὁ Αὐγουστῆς, ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ γιατροῦ βγῆκε στὸν δρόμο γελῶντας κάπως δυνατὰ.

Καὶ τότε ἕνας διαβάτης εἶπε στὸν ἄλλον :
- Τὸ καῦμένο τὸ παιδί !

Καὶ τότε ἕνας διαβάτης βλέποντας πὸσ βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα νευρολόγου εἶπε στὸν ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τὸς κ.κ. συγγραφεῖς καὶ ἐκδότας

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἄνω ἀξιοτίμων κυρίων ὅτι τὸ **ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ «ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ» ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιμεμελημέ-νην διόρθωσιν τῶν τυπογραφικῶν δοκιμῶν καὶ τὴν ἐν γένει παρακολούθησιν πάσης ἐκ-δοτικῆσ ἐργασίας.**

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον **Γραφεῖα «Παντογνώστου» Ἰπποκράτους 32.**
(ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ)

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ "Ο ΤΙΤΑΝ",
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ : 3,000,000

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 126
= ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΟΡΤΩΣΕΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ-ΤΗΛ. ΑΡΙΘ. 427 =

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ
ΤΗΛΕΦ. ΑΡΙΘ. 336
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : "ΤΙΤΑΝ", ΑΘΗΝΑΣ

Τσιμέντα «ΤΙΤΑΝ» τύπου ΠΟΡΤΛΑΝ (Ciment artificiel Portland) ἀνταποκρινόμενα εἰς τὸς ἀσθητοτέρους ἐπισήμους κανονισμοὺς τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν δι' ἔργα ἐκ Μπετόν πάσης φύσεωσ.
Βέτοπ Ἀγμέ λιμενικά, πλακοποιία, ἐπιστρώσεις, ὑποστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴ πλινθῶν, (τούβλων) καὶ δοκλίδων (ἀγκωνάρια) πρέκια κ.λ.π.
ΤΣΙΜΕΝΤΟ-ΚΥΚΛΩΨ. Εἰδικὴ κωνία, κατάλληλος διὰ τὴν παρασκευὴν ὀδραυλικῶν ἀμμοκονιαμάτων διὰ συνήθεισ λιθοδομάσ ἢ πλινθοδομάσ, ἀντικαθίστῶσα με πλείστα ὄσα προτερήματα τὰ ἀμμοκονιάματα ἐξ ἀσβέστου.
Πολὺ ταχύτερα πῆξις. Ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα ἀντοχή, ὄθεν : Ταχύτης ἐκτελέσεωσ. Σημαντικὴ ἐλάττωσις τοῦ πάχουσ τῶν τοίχων, ἦτοι κέρδοσ εἰς χρησιμον χώρον καὶ οἰκονομία εἰς ἐργατικά καὶ ὄγκον λιθοδομῆσ.
Συνιστάται ἰδιαίτερωσ δι' ἔργα λιμενικά.
ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ Διεύθυνσις τῆσ Ἐταιρίας «ΤΙΤΑΝ» θέτει τὴν πολυετῆ τῆσ πείραν διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν τσιμέντων ἐφ' ἀπάντων τῶν κλάδων τῆσ οἰκοδομῆσ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἐνδιαφερομένων.
Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα : Ὀδοσ Σταδίου 33, προφορικῶσ καὶ δι' ἀλληλογραφίας.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

“ΑΝΤΙΝΟΟΣ”

ΥΠΟ

Β.Ε. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ “ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ”

ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗΣ ΡΩΜΗΣ

ΟΙΝΟΙ

“ΜΑΡΚΟ,”

ΛΕΥΚΟΙ

ΚΑΙ

ΕΡΥΘΡΟΙ

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ

ΚΟΝΙΑΚ

“ΒΟΤΡΥΣ,”

Παλαιὸν

ἀπόσταγμα οἴνων

ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ

Πωλεῖται

Εἰς ὅλα τὰ κέντρα

Καταναλώσεωσ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1893

Ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἐργασίαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ

Δρ. 48,000,000

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ

Δρ. 16,350,000

Ἐδρα ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ Τλ. Διεύθ. : «ΤΡΑΘΗΝΩΝ»

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀθῆναι, Ἀργίριον, Ἀργοστόλιον, Βόλος, Ζάννυ-δος, Ἡράκλειον, Θεσσαλονίκη, Ἰωάννινα, Καβάλλα, Καλάμαι, Κέρκυρα, Λάρισα, Δεβά-δεια, Δῆμος (Κάστρον), Μυτιλήνη, Σάνθη, Πά-τρα, Πειραιεύς, Πρέβεζα, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος (Βαθύ), Σάμος (Καρλόβασι), Σύρος, Τρί-πολις, Χαλκίς, Χανιά καὶ Χίος.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Λονδίνον 22 Fenchurch Street, Κων/πολις (Γαλατᾳ), Κων/πολις (Πέραν), Κων/λις (Σταμπούλ), Νέα Ὑόρκη (Ἀμερικῆ), 25, Pine Street Ἀλεξάνδρεια, Κά'ρον, Πόρτ-Σά'νδ, Σμύρνη, Λέμεσος, Λευκωσιά.

Πρακτορεία : Ἀμφισσα, Ἰθάκη, Κιάτον, Κόρινθος

Ἐ. Σάργη.

Ἄνταπροκρίται καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς κυριω-τέρας πόλεις τοῦ Κόσμου.

Διὰ τὰ εἰσθε πάντοτε ὑγιεῖς

Πίνετε τὸ βραβευθὲν εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. ΚΑΙ Η. ΚΑΙ Α. ΜΕΤΑΞΑ

(Προσέξατε πολὺ εἰς τὴν μάρκαν)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὁδὸς Ἀριστείδου 7.—Τηλεφ. 3-53.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ

Ν Ο Σ Η Μ Α Τ Ω Ν

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ε. ΜΑΛΛΗΜΟΥ

10 ΟΔΟΣ ΓΕΡΑΝΙΟΥ 10

Θεραπεία ῥιζική κατὰ τὰς τελειότερας μεθόδους

ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΑΡΡΗ 43

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 57 }
ΑΙΟΛΟΥ 166 } ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ι. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & ΣΙΑΣ

Βικτωρος Ούγγω 1

ΦΟΡΤΩΣΕΙΣ, ΞΕΚΤΕΛΩΝΙΣΕΙΣ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΩΣ, ΘΑΛΑΣΣΙΩΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Η ΘΥΡΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Η ΘΥΡΙΣ

9
ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ — Ίδρυθείσα τῷ 1918

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. — Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ,
Πάτραις, Σύμφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ καταβληθὲν Δρ. 10,000,000

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ἀποθεματικά Δρ. 2.067.802.95

Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου: Παντελῆς Τσιτσεκλῆς

Σύμβουλοι Διευθυνταί: Δ. Μιαούλης καὶ Ἀν. Σπουργίτης.

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι παντὸς εἶδους

Καταθέσεις εἰς Δραχμὰς καὶ Ξένα νομίσματα ὑπὸ τοῦς
εὐνοϊωτέροισι ὄροις.

Διὰ τοὺς πάσχοντας

Ὄφθαλμολογικὰ Νοσήματα

Συνιστῶμεν ὑπευθύνως τὴν τελειότεραν

ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν:

ΤΟΥ Κ. ΣΠΗΛΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Ὑψηλοῦ ὀφθαλμολόγου τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Μενάνδρου 27

Ἀριθ. Τηλεφώνου: 6-54